

Τὸ φύλλον 10 λεπτά

14 Φεβρουαρίου 1916

Ἄριθ. 17

ΤΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

Τὰ φῶτα ἀναψαν. Τὰ ἐρωτικά πυρὰ ἀνταλλάσσονται. Ἐβίβα ζωή!

Η „ΚΥΡΙΑΚΗ“

Εκδιδόμενη υπό των Εκδοτικών Καταστημάτων της «Ακρόπολεως». Ίδιοκτήτης: ΒΑ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΑΙ Έτησία διά τὸ Έσωτερικὸν Δραχμὰ 6. » » » Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10.

ΕΤΟΣ Α'

14 Φεβρουαρίου 1916

Αριθ. 17

ΤΟ ΤΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Ο λόγος τῆς διαφορᾶς.

Α. παραβάλλω καί τις χερσόγραφα πού μᾶς στέλλουν οἱ πολυπληθεῖς ἀναγνώσται μᾶς γιά τήν «Κυριακή» καί ἐκεῖνα, πού μᾶς στέλλουν δι' ἄγους πρόσωποι διά τήν «Νέα Γενεά», θά ἐκπληγθῶ βέβαια πρό τῆς μεγάλης διαφορᾶς, πού χωρίζει τὰ μίαν ἀπό τὰ δέ. Ἀπό τὰ πρῶτα πολλά εἶνε προσάθετοι πρὸς κατὰ πέραν τῶν δυνάμεων τοῦ γράφοντος, ἔξοχος ἀπό τήν ζωὴν του, ἐνῶ τὰ δεύτερα, σχεδὸν ὅλα, ἔχουν τὴν ἀρετὴν καί τὴν δροσιστὴν τῆς εὐλαχινίας. Εἰς πολλά χερσόγραφα δὲ τῆς «Κυριακῆς» θά ἴδῃτε τραγικότητα, ἔρωτας, ἀπειλοῦς, μυστήρια, εἰς τὰ λογογραφήματα τῶν προσκόπων θ' ἀκούσετε γιά πένθα, γιά βουτὰ, γιά ἐκδρομὰς—εἰς τὰ πρῶτα ἢ ἐλλείπει ἀληθείας καί τὸ διήγημα ἢ ποιεῖται ἀσφαιρικό, εἰς τὰ δεύτερα ἀραχνίει καί τις ἐνστάσεις καί περὶ μιά στιγμὴ ἐνστάσεως οὐκ ἀποφεύγει. Ἡ οὐσιώδης αὐτῆ διαφορά ἀντιπροσωπεύει καί τὴν διαφορὰν τῆς ζωῆς τῶν μίαν ἀπό τῶν δέ. Γιά τὰ πῆτε κατὰ ἐνδιαφέρον πρέπει νὰ τὸ ἔχετε ἴσως.

Ἐγκλωπιώθητε τὴν ἰδέαν.

Ἴδου ὁ λόγος διὰ τὸν ἑαυτὸν τὸν περιοδικὸν μᾶς «Νέα Γενεά» κηρύσσει τὸν προσκόπον. Δὲν ἐννοοῦμεν, ὅτι πρέπει μόνον νὰ νουθετῆτε καὶ νὰ καταταχθῆτε πρόσκοποι, ἀλλὰ νὰ ἐγκλωπιώθητε τὴν ἰδέαν. Νὰ βῆτε ἔξω στὴν φύσιν, νὰ τωμάσετε τὰ νεύρα σας, νὰ δώσετε καθε πλάστητα, νὰ καθαρίσετε τοὺς πνεύμονάς σας μὲ ἀέρα τοῦ βουνοῦ, νὰ μῦθετε νὰ κεττάτε τὴν φύλᾶ καὶ νὰ πισθῆτε, ὅτι τίποτε δὲν ἐξαγνίζει τόσον καὶ δὲν ὠριμαίνει τὴν σκέψιν ὡς ἡ ἐπιχειρηματία μᾶς μὲ τὴν φύσιν. Καὶ τότε θά μυσήσετε νὰ ἀντιθέσῃτε ἅπαντα ἐνδιαφέροντα, ἀληθινὰ πράγματα ἀπὸ τῆ δικῆ σας τῆ ζωῆ, πού θά εἶνε πλοῖα εἰς ἀναγνώσεις, συζητήσεις, ὁμορφίαι.

Ο Διαγωνισμὸς τοῦ Γάμου.

Εἰς τὸ μεταξέμενον φύλλον ἄγει ὁ διαγωνισμὸς τοῦ Γάμου. Θὰ δημοσιεύσωμεν τὰς βραβεύσεις ἀπατηλῶς καὶ θά σᾶς ποῦμε μερικὰ παρατηρήσεις ἐπὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἀπατηλῶν. Ἐὰς μὲ τότε μὴ ποῦτε νὰ στέλλετε. Ὅσοι ἔχουν στείλει μίαν ἀ-

πάρτησιν ὀνόματα κάλλιστα νὰ μὴ στείλουν καὶ δεύτεραν.

Τὸ ἑκτακτον φύλλον.

Πλὴν ἐκείνων, πού ἔχουμε, δύνανται οἱ ἀναγνώσται μᾶς νὰ μᾶς στείλουν καὶ ἄλλα λογογραφήματα ὡς συμμετάσχον εἰς τὸ ἑκτακτον φύλλον τῆς «Κυριακῆς». Κάθε ἰδομάδα θά σᾶς λέγωμεν πόσα φύλλα πρέπει νὰ παραγγείλετε, πληρώνοντες αὐτὰ προκαταβολικῶς, ἐννοεῖται, ὡς τὸ διήγημά σας ἢ ποιήμα σας καταχωρηθῆ εἰς τὸ ἑκτακτον φύλλον. Τὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα θά εἶσθε ὑποχρεώμενοι νὰ ἀγοράσητε μὴ ποῦτε κάλλιστα νὰ τὰ διαβῆτε μεταξὺ τῶν φίλων σας. Ὅσοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ φύλλον αὐτὸ, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς στείλουν καὶ τὰς φωτογραφίας των.

Ἐνα λεπτὸν θὰ σᾶς στοιχίσῃ.

Σᾶς ἐπιλαμβάνομεν τὴν ἐξίστασιν νὰ στείλετε τὴν «Κυριακή» εἰς τοὺς συγγενεῖς ἢ φίλους σας, πού εἶνε στρατιῶται ἔξω. Λάθετε ἐπ' ὄψεος ὅτι αὐτοὶ πολλὸν περισσύτερον, ἀπείρως περισσύτερον ἀπὸ σᾶς ἔχουν ἀνάγκην γιά κατὰ, μὲ τὸ ὅποῖόν νὰ περνοῦν τῆς ὥρας τῶν ἐνστάσεων. Θὰ τοὺς δώσετε μὴ ἐνταστάσει, ἢ ὅποια θά σᾶς στοιχίσῃ ἕνα λεπτόν. Ἀφ' ἀποδιβάσατε τὴν «Κυριακή», τὴν διελθώτε, βάλετε ἕνα μονόλεπτον γραμματόσημον καὶ τὴν στείλετε.

Ἐπίσης καὶ εἰς ἐκείνους πού ἔρχονται μὲ ἀδειαν, νὰ τοὺς δέτε διὰ τὸν περιοδικὸν μᾶς. Ἀς πάρον μερικὰ φύλλα ἕκαστος ἢ ἐπιτροφεύον νὰ τὰ δειλῶν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους οὐραδέλφους των.

Ἡ ψηφοφορία.

Πολλοὶ μᾶς ἐρωτοῦν πότε θά τελειώσῃ ἡ ψηφοφορία τῶν γενικῶν ἀντιπροσώπων. Ἐπειδὴ ἡ ψηφοφορία διεξάγεται μὲ ἀνισορροπίαν δηλαδή ἄλλοι μὲν νομοὶ ψηφίζον πολλοὶ, ἄλλοι δὲ ἄλιγοι ἢ «Κυριακῆ» ἀπεγείρει νὰ μὴ σταματήσῃ τὴν ψηφοφορίαν ταυτοχρόνως εἰς ὅλους τοὺς νομούς, ἀλλ' εἰς ἐκείνους μόνον εἰς τοὺς ὁποῖους οἱ ἐπιτήρηται ἔχουν συγκεντρώσει εὐαστὸν ἀριθμὸν ψήφων. Ἐὰν οἱ ἐπιτήρηται θέλουν νὰ τελειώσῃ ἡ ἐκλογὴ των μὴ ὡρα πρωτίτερα, ἢ σπεύσωσιν νὰ συγκεντρώσωσιν περισσύτερους ψήφους.

Μὴ ξεχνᾶτε τοὺς ὄρους μᾶς.

Μερικοὶ ἐρχοῦν τοὺς ὄρους τῆς «Κυριακῆς» σχετικῶς μὲ δημοσιεύσεις ἢ τῆν ἀλληλογραφίαν καὶ κατόπιν μᾶς

παραπονοῦνται. Ἐπιλαμβάνομεν ὅτι ἐπιστολὴ μὴ γέροντα τὸ δεκάλεπτον τέλος δὲν θά τυγχάνῃ ἀπατηλῶς. Ἐπίσης οἱ καταχωρήσεις παραληφθῶνται, ἐὰν δὲ τὸ ἀντίστοιχον δὲν εἶνε ἀκριβὲς δὲν θά δημοσιεύσῃται. Θὰ περιμένομεν μέχρις ὅτου συμπληρωθῇ τὸ πρῶτον. Τὰ ποιήματα (εἰς τὰς καταχωρήσεις) πληρώνονται πρὸς 20 λεπτά τὸν στίχον—μὴ τὸ ἔχρηστε αὐτὸ.

Ο ἀρχισυντάκτης

ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

— Ἐγὼ πιστεύω ὅτι εἶνε ἀπαραίτητον νὰ σηκώνεται κανεὶς ἑνωρίς, εἰς; — Ἐξορτάται ἀπὸ τὸ τί κόμη ἀφ' οὐκ ἀποβῆ. Ὁ κόσμος θάταν καλλίτερος ἂν πολλοὶ δὲν σηκώνονταν ποτὲ ἀπὸ τὸ κρεβάτι των.

ΦΡΕΣΚΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΑ

— Γκαρσόν! λέγει ὁ νευρικός πελάτης ἄφησε τὴν διατρίχη, δὲν πειράζει. Πηγαίνω ἄλλου. Δὲν μπορῶ νὰ τρώω καὶ νὰ μὴ μου μωρῆται φρέσκα χρωμα.

Ἄσπεριτόρος πλησίον μὲ ἐπιπυτευτικὸν ὕφους καὶ καὶ κἀνεὶ σιγά! — Περιμένετε δύο λεπτά, κύριε. Ἐκεῖνος ἢ δύο κύριε διπλὰ σὰς ἔτελειώσαν τὸ γευμὰ των καὶ θά φύγουν.

ΤΟ ΠΑΝΗΡΩΣΕ

—*

Συγγνώμην μὴ ἄνοστη ἐξυπνάδα στρέφεται κατὰ τοῦ διατρίχοντος! — Προγῆς εἶπες κύριε σ' ἕνα καλὸν ρεσπορέν, ἐπιλογισθῆ νὰ πειθῆ μὲ τὸν σερβιτόρο καὶ τοῦ λέγει: — Γκαρσόν, θέλω τὸρκα νὰ μὴ φέρῃς κομπόστὰ δαμάσκηνα μὲ σιρόπι. — Μάλιστα, κύριε. — Ἄλλὰ χωρὶς σιρόπι. — Πῶς καλὰ, κύριε. — Καὶ χωρὶς δαμάσκηνα. — Ὅπως διατάξετε, κύριε.

Ὁ σερβιτόρος μῆκε μὲσα καὶ σὲ λίγα ἐπιστρέφει μὲ ἕνα πιάτο ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὑπάρχον ἕνα κουτάλα καὶ δύο γαρύφαλλα.

Ὁ πελάτης ἐξέπληξη μὴ περιμένοντες τὸτον πρῶτον.

Ὁ σερβιτόρος ὡς ἐτοιμάστικα κάνει! — Εἶνε ἡ κομπόστα δαμάσκηνα μὲ σιρόπι, κύριε, πού ἐξήγησατε, ἀλλὰ χωρὶς δαμάσκηνα καὶ χωρὶς σιρόπι.

Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε, ὅτι τὴν κομπόστα αὐτὴ πού τὴν ἐβαλε ἀπὸ λογικισμὸν καὶ τὴν πλήρωσε.

ΤΡΕΛΛΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ (Νεωτέρων φιλολογίαν)

ΕΚΕΙΝΟΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΕΡΑΚΛΗ

Ἡ Δις Φιφὴ Ἀνεμίδου κάθονταν μὲ σὰ εἰς τὴν κρεβατοκάμαρά της μόνη, ἐπὶ συνήθειε συγνὰ μετὰ τὸ δείπνον, ἐπισημένη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ρομαντικῶν τινος μυθιστορημάτων. Σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια της σηκώθησαν ἀπὸ τὸ ἐβλίστο καὶ κὸ ταῖς μπροστὰ της μὲ μίτιμα μαγεμένα, θαυμάσια καλῶς παρακολουθοῦσας νεωρῶς τὰ κατορθώματα τοῦ ὠραίου καὶ ἱπποτικού ἥρωος τοῦ ἐβλίστου. Ἄν τῆς ἐτύχαινε θέβαια ἕνας τέτοιος νέος καὶ σὴν φοβία θάπερτε γι' αὐτὸν. Ἔβον εὐγενῆς, τὸ σὺ πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ γιά τὴν γυναῖκα, πού ἀγαπᾶσε. Μεγάλῃ καρδίᾳ, γενναία ψυχῇ, πού θάπερτε εὐχάριστος κάτω στὰ πόδια της ἀγαπημένης του γιά νὰ αἰσθανθῆ τὴν μοναδικὴν καὶ θαυτέραν χάριν πού ἦ ζωὴ προσφέρῃ τὸν ἄνδρα—νὰ εἶ ποδοπατῆ θηλαθῆ ἐκεῖνη πού ἀγαπᾷ. Ἄ, τέτοιος νέος μάλιστα. Ἄλλὰ ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνδρες σήμερον εἰς τὸν ὕλη σικὸν αἰῶνα πού ζῶμεν; Ἡ δεσποινὶς ἔσμιξε τὰ χεράκια της καὶ μὲ μάτια πού κούταζαν ἰκετευτικὰ τὸ ταβάνι ἐμβύρισε — Θεὶ μου! Ἄν μὴ παρουσάζονταν ἕνας τέτοιος νέος!

σὴν ὄρα, τὴν βλέπει; Ἄνοιξη καὶ ὁ κομψὸς, ὠραῖος νέος δρέθηκε μὲσα στὸ δωμάτιό της. Ἡ Δις Φιφὴ ἦταν βέβαια, ὅτι ἡ ὄρα ἀνοίξῃ μόνη της. Ὁ νέος προχώρησε λίγα βήματα, ὄλῃσα χωρὶς νὰ σταματῇ, σταύρωσε τὰ χεράκια του στὸ στήθος του καὶ τῆς κάνει μὲ φωνὴ μελωδική, πού τῆς ἐφύγη μακρὰ κατὰ πόδον. — Εἶμαι Ἐκεῖνος. — Ἐκεῖνος; ἀπεκρίθη τὸ κορίτσι μὲ χαμηλὴ, μυστηριώδη φωνὴ καὶ ὕφος ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὴν πιάσουν σπασμοὶ τὴν ἴδια στιγμὴ. — Ναι, κάνει ὁ ἔνοσος εἶμαι ἐκεῖνος πού οὐρανοῦσε, δεσποινίς. Σὰς ξέρω ἀπὸ καιροῦ καὶ κανεὶς δὲν σὰς ἀγαπᾷ ὡς ἐγὼ. Ξέρω ὅμως, ὅτι καὶ σὲς μ' ἀγαπᾷς. — Καθὼς τῆς μιλοῦσε ἡ Φιφὴ ἄκουε αὐτὰ τῆς τὴν ἔξῃς μουσικῆς. — Τί σὶν πού εἶναι! Τί σὶν πού εἶναι! Ὄχι πλούσιος! Σὶν, Σὶν! Καὶ πλούσιος. Ἐννοεῖται, δὲν εἶδετε καθόλου πῶς ἦσαν ἐνθουσιασμένη, ἀλλὰ σηκώθηκε καὶ προσποισμένη τὴν τρομαγμένη, κάνει! — Πῶς μῆκετε ἐδῶ μέσα! — Μπαίνω ἀπὸ παντοῦ καὶ ἀπὸ τὴν κλειδαρότροπα ἀκόμα. — Τότε θὰ εἶσθε συγχαρούμενος; λέγει τὸ κορίτσι μὲ χαμόγελο, πού συγκρατοῦσε ὅσο μπορούσε περισσότερον γιά νὰ μὴ προβλεπτοῦ. — Συγχαρούμενος; Μὴ προσβάλετε. Οἱ συγχαροὶ μᾶς ἀπὸ τὸ ὑπόγειον καὶ σταματοῦν μόνον στὴ Μαριγώ. Τί σέξι ἔχω ἐγὼ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀδελφίους χωρὶς τὰς; — Καὶ ἡ Δις Φιφὴ ἔλαγε μὲσα της. — Τί σὶν, τί σὶν πού εἶναι! — Μῆπως εἶσθε τρομαγμένος; τὸν ἐρῶ τῆς ἔχετε πολλὴ ὁμοιότητα μὲ τὸ γυνὶ τοῦ τρομαγμένου Κου Χρυσίδου. — Ὄχι, ἀλλὰ ὁ κύριος, πού μὴ ἀναφέρατε εἶνε στενὸς μου φίλος. — Ἄ, κάνει ἡ Δις Φιφὴ ἀνοίγοντας τὰ μάτια της, τὸ στόμα της καὶ ὄλο τὸ πρόσωπό της μὲ ἀγαλλίσει. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὡς μὴ καταλάβαιε πῶς ξεγλάσθηκε καὶ ἐπρόσθεσε γρήγορα. — Πηγαίνετε, σὰς παρακαλῶ, τώρα. Ἐγὼ δὲν σὰς ἀνοίξω. Μῆκετε μόνος σας. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κίωμ σκάνδαλον, πῆ γαίνετε. — Ἀφ' οὗ μὲ διώχνετε, φύγω. — Ὄχι δὲν σὰς διώχνω. Πῆστε μου— πῆστε μου πῶς μᾶς. Θεὶ μου τί ἀσχημα πού εἶμαι. Ὅπως ξηρὰ μούθετε— τὸ κεφάλι μου... Δὲν ξέρω τί ἐγὼ—φύγετε—ἀκούστε—φύγετε, φύγετε. Θὰ φοβῶμαι τὸν μπαμπά μου. Πού εἶνε τὸ ἄνομά σας; Ἄχ, τὸ κεφάλι μου. Ὁ νέος τὴν κάταξε χαμογελοῦντας, τὸ πρόσωπό του ἀστράψε ἀπὸ χαρὰ καὶ κάνει! — Ἀπὸ λέγεται Ἐρωτὸς—μ' ἀγαπᾷτε, μὲ λατρεύετε! Ἡ Δις Φιφὴ ἔλαγε τὸ μαντηλάκι της, τὸ ἐβαλε στὸ πρόσωπό της καὶ ἔσπασε σὲ λυγμοὺς ψιθυρίζοντας — Θεὶ μου, Θεὶ μου! Τὴν εἶδε ἐκεῖνος νὰ σπαρασσῇ ἔτσι

στὸν πόνο καὶ ἐλυπήθηκε τὸ παρθεναῖο, ὡς ἐκεῖνο κορμί νὰ τὸ τυραννῇ περισσὸν τερον. Ὄχι, αὐτὸ δὲν θά τὸ ἠνεῖχονταν οὔτε καὶ ὁ διάβολος ἀκόμα. Πῶς ἔλλαγε. Μὲ τί μάτια ἰκασίας τὸν κοίταζε.

Ἐπαχώρησε ἕνα βήμα, ἀποφεύγον νὰ τὴν ἴσῃ καὶ ἐκεῖνη σηκώθηκε, τέντωσε τὰ ὠραία χεράκια της μὲ ἀπόφασι καὶ μὲ ἀλύγιστη φωνή, καθαρὰ καὶ μῆτα φροτισμένα ἀπὸ ὑπερτάτην ἀπόφασιν ἀνεσφύργε.

— Μὴ φεύγεις, πάρε με! Σ' ἀγαπᾷ! Μὴ φεύγεις! Ὄκ πεθάνω!

Ἐπρεπε ν' ἀποκλυθῆ λοιπόν. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλο μέσον.

Προχώρησε δύο βήματα καὶ ἔκκεμε μὴ χωριτωμένη—τόσο χαριτωμένη, Θεὶ μου, σπορῆ—ἀλλὰ καθὼς γύριζε ἡ Δις Φιφὴ εἶδε κατὰ πού δὲν περιμένε πῆσο ἀπὸ τὸ φράκ μὴ μικρὴ οὐρὰ ἐξετεγε. Τὴν βέβαια θά τὸ καταλάβει, θάβγαζε τῆς φωνῆς, θά τὴν ἐπικύων οἱ ὑπερσοισμοί, θάτρωναν νὰ τὴν συνφέρουν μὲ ζῆλον, αὐτὸς ἢ ἐξήρανε, καὶ τὸ πρῶτον καὶ θά τελειώσει ἐκεῖ. Καὶ ὅμως! Ὄχι καὶ ἡ οὐρὰ τῆς ἔκκεμε κερμὶ ἐντύπωση καὶ ὁ Διάβολος (γιατὶ αὐτὸς ἦταν, κυρίως μου, μὴ νομίσετε πῶς ἦταν κανεὶνας ἰππότης...) ἐκπλακτοῦ τῆς κάνει!

— Δεσποινίς, σὰς ἀρῶ. Ἐλπίζω νὰ μὴ ἀναγνωρίζετε. Θὰ σὰς ἐκνεπισκεφθῶ καὶ δὲ θὰ σὰς ἀρῶ π' τέ. Ἐρεθισθῶ, μωρὴ ἔλα...

— Ὄχι—ὄχι, μὴ φεύγετε! — Ἐγὼ δουλεῖται μὲ περιμένει μὴ γεροντοκοῦσῃ πού φίλη μου καὶ ἕνας κερμὴς, ἕνας σπῆνιος ἀρεντῆθροπος, πού μὲ κούθει ὅσο κανεὶς ἄλλος. — Μείνετε!

— Ἄλλὰ τέλος πάτων εἶμαι ὁ Διάβολος! — Ἀδιὰφορο! Εἶσθε τόσο ὠραῖος! Τόσο νέος! Ὄχι ἕνας ἀλλὰ γίλιος διάβολος νὰ εἶσθε δὲν μὲ νοιάζει. Πάρτε με! Πάρτε με!

Ὁ Διάβολος ὡς ἀνεκἀγγασε, ἔγινεν ἀφαντος ὡς κερμὴς καὶ ἡ Δις Φιφὴ σηκώθηκε μὲ περιλυτὸ βῆμα καὶ ἀργά, ἐκλείσε τὸ παράθυρον καὶ πῆγε νὰ κατακλιθῇ ἀπελπισμένη πού δὲν τὴν πῆρε Ἐκεῖνος.

ΤΙ ΑΕΝΕ

Ἴδου διὰ ποῖα πράγματα ἀρέσεται κύριος νὰ εὐχῆ ὁ ἄνδρας;

Πῶς σκληρὰ δουλεύει.

Διὰ τὰς ἐπιτυχίας του εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του.

Διὰ τὰς ἀποτυχίας τῶν ἄλλων.

Διὰ τὴν ἀποστρέφῃ του πρὸς τοὺς τύπους.

Διὰ τὴν ἐκπλακτικὴν ἐξυπνάδα τῶν παιδιῶν του.

Διὰ τὰς ἐρωτικὰς του ἐπιτυχίας. Δι' ἐπὶ τοῦ ἀρέσει νὰ τρώῃ. Δι' ἐπὶ τοῦ ἀρέσει νὰ πίνει.

Διὰ τὴν σ' ἔχον—τοῦ ἄλλου. Διὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον καὶ Πολιτικὰ. Πολιτικὰ. Πολιτικὰ.

Η ΕΚΛΟΓΗ

ΥΠΟ ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΜΠΡΑΚΚΟ

Το μελαγχολικόν ήμισυ του μικρού σαλονιού, εντός του οποίου ή άνια της Λιβίας Μοράλι έχασουριώνταν πάνω στής πρώτες σελίδες κάποιου μυθιστορήματος γεμάτου εικόνας άσπρες και λείες άνα ταλήπτους διεκόνη και ερωτική από την ζωηρότητα και φαιδρότητα της μικροκαμωμένης κομής της Γιάλδας Καταλάτσι.

— Μή θέλεις; Μή θέλεις; Μή θέλεις; — Άν δεν έχεις όρεξη να με δεχθής δεν με ενδιαφέρει καθόλου. — Ηλθα, μπήκα και δε φεύγω. Δεν φεύγω, όχι. Σ' άγκαλιάζω, σε φίλω, σε ξαναφιλώ και μένω.

Η γλωμή μελαγχολική ώμορριά της κυρίας Λιβίας ερωτήθη ως νάπεσε πάνω ξαφνικά τó φως κάποιου προβολέως στο άντικραμα της ίασηής, άλλόκοτης ώμορφιάς της μικροκαμωμένης κοπέλας, ώμορριάς πουταν ένας άφρος χρυσής σκόνης και χαμόγελου.

— Καλέ γό είπ' εύτυχισμένη, Γιάλδα μου, με τη επίσκεψή σου—τής άπεκρίθη σήγγοντας τά δυό μικρούλια, γαντοφορεμένα γεράκια. Εύτυχισμένη! Εύτυχη σιάνη! Θεέ μου, πθαινα από άνια, πθαινα από μελαγχολία! Μού φέρνεις λιγάκι από την εδύμια σου, Σε στέλνει σε μένα ή Θεία Πρόνοια.

— Όχι, όχι! άνεκραξεν ξαφνικά ή μικροκαμωμένη κοπέλα— δεν σε φέρνω ούτε μιάς πεντάρας εύθυμία. γιατί ούτε μιάς πεντάρας δεν μου μένει. Η καρδιά μου είνε γεμάτη, πίκρα. Θά σου μιλήσω για πράγματα πικρότατα.

— Μίλα μου άκόμα και για πικρότατα πράγματα, αλλά ή πίκρα σου μεταίεται εύκολα. Νά σε ιδή κανείς μονάχα φαιδρή, πεταχτή, χαχαρωμένη θαρρεί πως ελέπει ένα ώμορφο τσακί σταφυλιών ώριμων.

— Άλλά δε ελέπει ποίνα πράσινη ή ύψι μου, ποίνα να μάτια μου κρύα και τά χείλη μου άχρωμα; Δεν νοθεύεις πως τά δόντια μου θάβηλαν να δαγκάσουν;

- Καλέ ποίον;
- Τόν άνδρα μου.
- Έθώμισες με τόν σύζυγόν σου;
- Τρομαρά.
- Θά τόν άρίσης;
- Όχι.
- Τίτε τά δοντάκια σου, που θέλουν να τόν δαγκάσουν δεν θά τόν δαγκάσουν.
- Όχι.
- Λοιπόν, δεν θά ικανοποιηθής.
- Θά ικανοποιηθώ άλλώς και καλύτερα καλύτερα.
- Με τί τρόπο;
- Θά τόν άπατήσω.

Μιά ξαφνική χαρά άνεπήδησε άμέσως στην καρδιά της Κας Λιβίας με τη σφρόντητα άνάδρας από αυτή γεμάτη, που μόλις άνοίγει κανείς. Άγαλλίασε τη φίλη της μ' ένθουσιασμό και τής κόνει.

— Άγαπητή μου Γιάλδα, θά κάμης θυμιάσια!

Η Γιάλδα έμεινε κατάπληκτη, γιατί δεν περιμένα αυτήν την έντύπωσιν και κόνει.

— Με παρακινείς στα σοβαρά; Τί γαρρά;

— Ναι, σε παρακινώ, σε προτρέπω στα σοβαρά. Σε ξέρω τίμια και λογική, άρα-

πητή μου, και καταλαβαίνω, ότι αν άπατήσεις ν' άπατήσης τόν άνδρα σου τό πως τού άξίζει. Με βρίσκεις υπό τσιούτες ψυχολογικές συνθήκες, ώστε δεν μπορώ εμά ή να σε άνθαρρώνω εις τήν άπόφασίν σου. Κι' εγώ θαρέθηκα τόν άνδρα μου και τόν χόρτασα. Κι' εγώ τού έμεινα πιστή με πείσμα, ύπακούουσα εις τó ένστικτον της τιμότητος, αλλά με εγώ, για κάμποσο καιρό, άνερεύομαι τó καταφύγιον, την άνισιν, τήν παρηγορίαν, τήν χαράν, τή δωρον της άπιστίας. Σε άνθαρρώνω γιατί κι' εσύ άνθαρρώνεις έμένα. Είχα, ελέπει, άκόμα μερικους διαταρμούς. Σε μένα ύπρχαν άκόμα αί προλήψεις, που με κρατούσαν σκλαβωμένη, αλλά εσύ έχωμης τήν αρχή και σήκωσε τήν σημαία της άνεξαρτησίας. Σε θαυμάζω και πάντα σε θεωρούσα άνώτερη μου. Λοιπόν, ένώνω τήν φωνήν μου με τη δική σου και φωνάζω: Θά τ ο ύ ε άπατήσωμεν.

— Θεέ μου, πόσον είμ' εύχαριστημένη, πόσο είμ' εύχαριστημένη! άπεκρίθη ή Γιάλδα με τήν ζωηράν χαράν τού μικρού παιδιού, που τó φορτώνει πατηνίδια και γλυκίσματα. Και ξέρεις είχα τόσο υδρό μ' με μαλώσης, μη ζητήσης να με απτρέψης από τήν άπόφασίν μου. Και τó χειρότερο θάταν πως θά μπορούσαν αί άντιρήσεις σου να με μεταπεισουν. Φαντάζεσαι τί κακό, τί κακό θά μούκανες εν τούταύτη περιπτώσει.

— Άκριβώς τό κακό, που θάκανες και σε μένα τήν ίδια, άπεκρίθη ή Κας Λιβία καταλαβαίνεις, φυσικά, ότι καταδικάζουσα τήν άπόφασίν σου και προτρέπουσά σε εις ανώνιαν πίστιν προς τόν άνδρα σου, θά απέλειπα για πάντα από τόν έαυτό μου κάθε έλπίδα σωτηρίας. Δεν θά μπορούσα φιλάττη μου, να έχω δυό συνειδήσεις μιά για τόν έαυτό μου και άλλη για σένα.

Πιστή εσύ, πιστή και εγώ. Θύμα εσύ, θύμα και εγώ. Μάρτυς εσύ, μάρτυς και εγώ. Και μιά φορά που ήμουν ήδη ένα χρώνι πανθρευμένη εγώ, όταν εσύ έκανες τούς γάμους σου, καταλαβαίνεις ότι τó μαρτύριο τó δικό μου θά ήτο σκληρότερον, χρόνια τώρα, νοθεύεις; Πέντε χρόνια, χρόνια τώρα, νοθεύεις; Πέντε χρόνια, που ύποφέρω τήν ψυχρότητα, μονοτονίαν, άδικαιοσύνην, άνεπαρσίαν, τά λικαιουργητόν ύπνο, τόν άνεξάντηλητον ύπνον ενός άνθρώπου, ό οποίος άρχισε να κοιμάται μόλις ξεκίνησε τó τραίνο εις τó όποιον είχαμε μπη για τó ταξείδι τού μέλιτος.

Κατάφερα να έρωστουθώ τόν άνδρα, που μου έφτόσαν οι γονείς μου, τόν έρωταύθηκα για τήν άρχοντιά του, τó μέλλον του, τά νεατά του, αλλά γρήγορα είδα πως είχα να κάμω μ' έναν φραγκόλεζον, που ήταν ή ζωντανή βελίδα τού γλαυκίμου, τού έρωμούρα και τού Βερονέλ. Κι' από μέρα σε μέρα όλο και χειρότερα, ξέρεις! Έχω σύζυγον, που δεν μου άμειλει, δεν με συνοδεύει: έγω, δεν με ελέπει. Δεν είδα παρά μιά κοκλίχ. Και σε δεδαίω πως αν δεν ενάτηξά από καμμιά φορά στον καθρέπτη, θά ξεγυνούσα τελείως πως είμαι γυναίκα.

— Καλή μου Λιβία, άπεκρίθη ή ξανθή επαναστασία με μιά τσαχπίνικη, ζωηρά χαιροναμία! Δά' αυτά, που μου λες, είνε θλιβερά, αλλά σε δεδαίω είνε παράδεισος μπρός εις ό,τι έλαχε σε μένα. Έσύ υπανθρευθήκες έναν νέον, που άγαπούσε άρκετά, και θήκες ότι έγινες ή σύζυγος ενός γέρου. Μιά διάψευσις, αν έλπίσαν σου, τίποτε περισσότερο. Έγώ όμως ύπανθρευθήκα έναν κοίλαρα, με ματουριάσια, με ρευματισμούς, με μύτη φρικώδους άσχημη, με μέλη άδύνατα, τρέμοντα, έναν άνδρα, που είχα τó δικαίωμα να μην άγαπήσω, έναν άνδρα, που είχα τó δικαίωμα να πω γέροντα και θρήμα, ότι έγιναν ή σύζυγος ενός νέου. Με φορτώνει με τόσα χείδια, τόσες ερωτικές εκδηλώσεις, που δεν είμαι σύζυγος μόνο, αλλά ύλθληρος χαρέμι. Νά μαλώσω μαζί του; Κάθε φορά που μου παρουσιάζεται μιά εύκαιρία τόν μαλώσω, τόν βρίσκω, τόν άποκαλώ κάθε είδους άνόματα, που μπορείς να φαντασθής, αλλά έκαίνος τίποτε. Έρχεται κοντά μου με περισσότερον έρωτα και μεγαλειότερη θέρμη. Όν τόν άποθήσω θάρρη πού διψασμένος. Δεν μου μένει λοιπόν παρά ένα αντίδοτον.

— Στοιχηματίζω, κστεργαρούλα μου, πως τó αντίδοτον τó θρήκας κιάλας ή δ' X';

— Άπατάσαι, ναι, άπατάσαι. Φυσικά έχω πολλούς που μου κάνουν κόρτε, άλλ' έως τώρα τούς έχω κρατήσει όλους εις τήν άπόφασιν που επόβαλλε ή άξιπρέπειά μου. Χρειάζεται ερόνησις και πολλή προσοχή καθώς θά περάσωμε τó γεφύρι.

— Θάταν άπταιτό να έντεθώμεν χωρίς να πραγματοποιήσωμε τής άποφάσεις μας.

— Πρέπει να εκλέξη κανείς, άνεκήρω ξαν ή μικροκαμωμένη κοπέλα— να έν λέξη μεταχειριζόμενος με πίσαν αύστηρότητα και τή ζουγαριά και τó μικροκόπο.

— Φυσικά μεταξύ αυτών που μάς κάνουν κόρτε πάντοτε.

— Βέβαια!

— Γιατί δεν μπορούμε ν' άράξουμε εις άνθρώπους που δεν είχυν ποτέ προθέσεις να μάς κατακινήσουν.

Αί δυό κυρίες άνέφερον μερικά άνόματα συμπενοήσασαι, ότι κανέναν άπ' αυτά δεν άξίζει τόν κόπο να ληρθή ύπ' όψι: και τί λος άπό ύμολόγησαν, ότι οι ύποψήσιοι είνε όλίγοι, ή Λιβία άνέφερε τά έξής άνόματα

— Ό Δαυίδ Μόρι, ό Ντέντισο Λοβίττα και ό Τζίντζενο Όσκαρ.

— Και οι τρεις πολύ ένδ' άφρόντες!

— Τρεις ώμορφοι νέοι.

— Τρεις τόποι πολύ τίχ.

— Τρεις λεδέντηδες.

— Τρεις άνθρωποι φταισμένοι για τόν έρωτα.

— Τρεις έρωταί!

Σε μιά στιγμή όμως ό χαιμάρρος τών έπίπνων άνεπατήθη και ή ξανθή κόμης σα κόνει!

(Ίδε συνέχισαι εις τήν 11ην σελίδα)

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον 'Ελληνικόν μυθιστόρημα περιγράφον τήν ζωήν ενός 'Ελληνος στην 'Αμερική).

(8)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τό σπίτι της Κας Πάρκερ ήτο εις τήν οδόν Μπάρκιν.

Ένας δρόμος χαρακτηριστικός, μοναδικός, βοστωνέζικος, θέλεγε κανείς. Όχι πολύ πλατύς, ούτε με προσόψεις σπιτιών προκλητικής φανταχτεράς. Δεξιά κι' άριστερά μέγαλα σοβαρά, σωπλά, μακρινά από τόν καιρό, χωρίς εξωτερικές διακοσμήσεις, χωρίς λουλούδια και ή οδός όλη έρημος χωρίς τράμ, χωρίς κάρρα, χωρίς καμμιά κίνηση. Θά νόμιζε κανείς μπαίνοντας εις τόν δρόμον αυτόν, ότι όλοι οι ιδιοκτήται τών μεγάρων αυτών τά εκλείσαν και λείπουν.

Ό Τζιμ Πάππας, τού οποίου ή άμερικανική κίνησις, θόρυβος και δράσις δεν μπορούσαν να πνίχουν τó έμφυτον γούστο, ως Εύρωπαίου για ό,τι είνε σοβαρό, σωπληλό και άληθινά άρχοντικό, άνέπνευσε με άνακούφισι βλέποντας τέλους πάντων ένα δρόμο που ήταν ήσυχος. Προχώρησε με άργύ βήμα καταζήτοντας τούς αριθμούς και μετ' όλιγον στήθηκε προς τó σπίτι τού ζήτουσε.

Ήταν μεγάλο, χτισμένο από σκλητή γρανίτη, με δυό ψηλά πατώματα και παράθυρα, όπως και τών άλλων σπιτιών, κλειστά. Άνέθηκε τά τρία σκαλιά κι' έκτύπησε τó κουδούνι. Τού άνοιξε τή θύρα ένας θυρωρός με στολή. Τήν ίδια στιγμή παρουσιάσθη άβόγως ντυμένος με τά γάντια του και τó φράκο του ό οικονόμος. Τόν χαιρέτισε με ελαφράν κλίσιν της κεφαλής και σύκωσε τά φρύδια του ψηλά με ύφος ερωτηματικόν.

— Η Κας Πάρκερ; κάνει ό Τζιμ Πάππας, που δεν μερούσε να χωνέψη της πόες και τήν κομική σοβαρότητα τών ύψηρετων αυτών.

— Δεν δέχεται αυτή τή στιγμή, άπεκρίθη με γλυκύτητα ό οικονόμος.

— Σας παρακαλώ, έχω ένα γράμμα για τήν κυρία συστατικό. Έρχομαι από τήν Νέα Υόρκη.

Έβγαλε τó γράμμα και τού τó ένενεγείρισε. Ό οικονόμος εξηρανίσθη χωρίς να τού πη λέξι πατώντας σιγά κλώθς άνέβαινε τά ταπεττωμένα σκαλιά της σκάλας. Ό νέος περιμένα στο διάδρομο σκισσιμένος με τούς τρούπους τού άνούτου οίκονόμου, που δεν τού είπε να περάση στο σκαλονάκι.

Όταν ό τελευταίος γύρισε, έπροχώρησε στον Τζιμ Πάππα με γρήγορο τέρο βήμα και είχεν άλλο ύφος.

— Πράστα, παρακαλώ, μέσα στο σκαλονάκι.

Τού πήρε τó καπέλλο, τó μπουστούνι και τó πανωφόρι του, έπροχώρησε, άνοιξε μιά θρα δίπλα και έστ.θηκε μπροστά του ύποκλιόμενος καθώς ό νέος περνούσε.

— Περιμένετε μιά στιγμή, παρακα-

λώ. Η κυρία θά κατέβη άμέσως—τú λέγει με χαμόγελο και έγινεν άφαντος.

Ό Τζιμ Πάππας κήθησε σε μιά πολυθρόνα εξετζώνοντας τó σκαλονάκι. Όλο τó σπίτι έφαινονταν πολύ πού πλούσιο από τó σπίτι της Κας Ντόρου Λούησον και περισσότερο καταδικασμένο εις άύστηράς έθιμοτυπίας.

Τó σκαλονάκι εις τó όποιον μπήκε ήταν ταπεττωμένο με μεταξοτό κόνινο με χρυσά γυαπωνέζικα κοσμήματα, τραπέζια από έβανο σκαλισμένα πολύ ώμορφα, γυαπωνέζικα κι' αυτά και έν-νεμει ειχε έντελώς ανατολίτικο ρυθμό. Δεν ήταν όμως γελαστό μ' όλα τά φαιδρά του χρωμάτα. Τó φως έμπαινε, φιλτραρισμένο θέλεγε κανείς, από τής πρσίας γυάλλιας τών παραθυριών, που μόλις ήσαν άνοιχτές. Η Κας Πάρκερ άκούουσε και σ' αυτό άκόμα τήν εύρωπαϊκή συνήθειαν, που σπανιότατα βλέπει κανείς εις άμερικανικά σπίατια: ειχε στα παράθυρά της γυάλλιας.

Από τó περιβάλλον εκείνο προσπαθούσε να προσχηματίση μιά ιδέα για τήν Κας Πάρκερ. Υπήρχε εκεί μέσα ένας άέρας, ένα φως, που τού θύμιζε μάλλον τήν μίς Κλάρα Χέρστ. Ίσως ή φιλικία τών δυό κυριών εκτός τών άλλων λόγων ειχε και τήν σύμπτωση τών κλίσεων και γούστων.

Η μίς Χέρστ τού μιλούσε με πολύ σεβασμό και έκτίμησι, με ύποκαμαμό σχεδόν για τήν κυριαν που έπρόκειτο να ιδή. Ό λόγος κυρίως για τόν όποιον προσπαθούσε να λάβη μιά ιδέα εκ τών προτέρων ήταν για να σκεφθής από πρώτα πός θά τής φερονταν, γιατί έπίστευε πως δεν μπορεί κανείς να φερεται εις όλους τó ίδιο.

Αί κλίσεις του όμως διεκόπησαν ξαφνικά με τήν έισοδον της Κας Πάρκερ. Ό Τζιμ Πάππας σηκώθηκε από τó καθισμά του γρήγορα, έπροχώρησε, έσφιξε τó χέρι που τού τέντωσε μιά μικροκαμωμένη, πολύ νόστιμη κυρία, τόσο νόστιμη, που δεν σου επέτρεπε να ρωτήσης τί ήλικίαν θά μπορούσε ναχη.

Υπάρχουν γυναίκες που μάς κάνουν να φανταζόμεθα τήν ήλικίαν των ή πολύ νέες, με τούς κορσιότικους τρούπους των, άλλες που έχουν τά χρόνια τους γραμμμένα στο πρόσωπό των, τó ύφος των, τής ρυτίδας των. Στην Κας Πάρκερ δεν συνέβαινε ούτε τó ένα ούτε τó άλλο. Ούτε κορσιότικους τρούπους ειχε, ούτε ρυτίδες.

— Ό κ. Τζιμ Πάππας; Καθήσεται, παρακαλώ. Η μίς Κλάρα Χέρστ, που είνε πολύ φίλη μου, μου έχει γράψει και πρωτότερα για σας με πολλήν εκτίμησι.

Ό νέος συλλογίσθηκε τήν μίς Χέρστ με κάποια συγκίνηση. Αυτό δεν τού τó ειχε άναφέρει ποτέ.

— Είθε, κάνει ή Κας Πάρκερ τον-

ώνοντας τó χέρι της και σταματώντας τά κατανά της μάτια πάνω στής πέτρας τών διαχυλιδιών της, που λαμποκοπούσαν τό φίλος της Κας Ντόρου Λούησον επίσης;

Ό Τζιμ Πάππας κοκκίνησε, έξεπλάγη, ήταν έτοιμος να πη κάτι, άλλ' ή Κας Πάρκερ τόν πρόλαβε και κόνει.

— Χθές ίσια-ίσια διάβαζα σε μιά από τής καθημερινές μας εφημερίδες, ότι είθε φίλος της.

— Εις εφημερίδα της Βοστώνης; κόνει ό Τζιμ Πάππας με έκπληξι, που παρετήρησεν ή Κας Πάρκερ.

— Ναι. Σας κάνει έντύποσι αυτό. Αί εφημερίδες γράφουν για όλα και για όλους. Τίποτε δεν μπορεί δυστυχώς να τούς σταματήση. Η Κας Λούησον είνε γνωστή στο δημοσιογραφικό και φιλολογικό κόσμο. Άλλωστε αυτό που σας κάμνει τόσο έντ. ποσι είθε της Εύρωπαϊούς, έμεις τώχομε συνειθίσει τόσο πολύ...

— Φοδουμικι μήπως περαχθής ή Κας Λούησον.

— Ω! Όσο για αυτό δεν ύπάρχει φόβος. Μήπως είνε ή πρώτη φορά, που βλέπει τόνόμα της στην εφημερίδα;

Η Κας Μάργκαρετ είπε τής τελευταίας λέξεις γλώσσας με πολλή θέρμη. Ό Τζιμ Πάππας δεν εύχαριστήθηκε καθόλου με τó ύφος της Κας Πάρκερ. Ήταν φανερό πως μιλούσε με έιρωνεία και για αυτόν και για τήν φίλη του. Έπειτα γιατί να τού άναφέρη τήν εφημερίδα; Μήπως τάχα έγραφε τίποτε περισσότερο από τήν εφημερίδα της Νέας Υόρκης;

— Η μίς Κλάρα Χέρστ μου γράφει, εξηκούουθεν ή Κας Πάρκερ' ότι ήταν καλά για να γνωρισθής εδω στον κόσμο να δίδετε μιά διαλέξι. Θέλετε να τήν κάμετε σπίτι μου; Σας δίδω μιά σάλλα μου εύχαρίστως. Θά σας έλεγα καλύτερα να τήν κάμετε μετά δέκα ήμερας, επειδή μετά μίαν έβδομάδα έρχεται εδω ή Κας Ντόρου Λούησον.

— Έρχεται εδω;

— Ναι, άπεκρίθη ή Κας Μάργκαρετ μισοκλιώνοντας τά βλέφαρά της για να σκεπαση κάποιο χαμόγελο που της έκαμνε τó ξέφνημα τού νέου έρχεται εδω. Τήν παρακαλώ συχνά. Άλλωστε είνε τόσο κοντά με τó έξπες—μιά νύχτα μόνο. Καμμιά φορά πηγαίνω και τούς βλέπω κι' εγώ. Μού χρωστάει λοιπόν μιά επίσκεψι. Θά εύχαρισθής πολύ να σας άκούση. Θά προσκαλέσω και τή μίς Κλάρα Χέρστ. Πότε θέλετε να έρσιομεν;

— Όποτε άγαπάτε σεις, κάνει ό Τζιμ Πάππας, που μιλούσε ως να βρίσκονταν εις όνειρο.

Η κυρία πήγε σ' ένα κομψότατο τραπέζι της γωνίας, άνοιξε ένα συ-

... πώς η επιθυμία της να κόψει διάλεξι σπί...

-- Σταθήτε στήσ έπτά όγι, όκτώ του μηνός ούτε, έννά έχουμε τό κον...

-- Μάλιστα. -- Στήσ δέκα του μηνός=στήσ πέντε τό άπόγευμα;

-- Μάλιστα. -- Θά σάς ξεκινάω και θά τή ξεκ...

... Τούδωσε τό χέρι και κεινος με πολύ σεβασμό, σηκώνοντας τό μικροκαμωμένο χέρι στή χείλη του με μία προσεκτική ύπόκλιση τής φίλης τής άκρας των δακτύλων τής και βγήκε.

Μόλις βρέθηκε στό δρόμο ήταν ως νάβγαινε από ένα μαγευτικό όνειρο, ως νά βοοδαν άκόμα τ' αυτό τό από μία θεσπέσια μουσική που άκουσε, ως ή ψυχή του νάλκνπε άκόμα από ένα νέο φως, εις τό όποιον πρό μικρού είχε λουσθή.

-- Για μένα; Για μένα; Για μένα έρχεται ή νεράιδα αυτή; έψύθυσε σέ μία στιγμή ή ψυχή του, ενώ κάθε ένα του κορμιού του έπαλλε ώσαν χορδή κάτου από τό μαγικό δοξάρι επιδέξιου καλλιτέχνη, αλλά την ίδια στιγμή ακουσιμένος ό ίδιος, με ντροπή και πόνος τόν έαυτό του άκούα έοκέρθη.

Θύλια τρελλήν ή φριχτώματι, ότι ή Κκ Ντόρι Λούησον έρχεται για μένα. Τι ιδέα μόρθε να υποθέσω τέτοιου πράγμα;

... Αν ό Τζιμ Πάππας άπεράσει να όμολογήσει στον έαυτό του πώς ήταν έρωτευμένος με την Κκ Ντόρι Λούησον, θά τόν έξεπλάσσει όλιγώτερον ό έαυτός του και θά έσοκίεπονταν, ότι ό έρωτευμένος φιλόξενος και την ύπερβολικώτερη σκέψη και την πεύ άπίθνη σκέψη, ζωντας μέσα εις σφαίρας όνειρών. Ό νέος όμως έπρωτίμα να νομίζη άκόμα, ότι δεν ήταν έρωτευμένος. Κοκκίνισε, έταράχθηκε όταν άκουσε πώς έρχεται ή Κκ Λούησον; Καλά, αυτό του έκαμε έντύπωσι γιατί τούδινε γράφα. Τού άρεσε ή όμορφιά τής, αλλά βέβαια δεν ήταν και έρωτευμένος. Μιά φωνή μέσα του όμως τόν κορόιδευε και τούόλεγε:

... Ηρθεσ στή Βοστώνη για ν' άπλλάγησ, για να γλυτώσης και θά πέσης δαθύτερα, τώρα θά βρεθής στή μέση του πελάγους.

... Πήγε στο ξενοδοχείο του και μόλις ανέβηκε στο δωμάτιο του βρήκε ένα τηλεγράφημα του Κόντη, που του έλεγε να πάη στο Σικάγο άμέσως. Ό Τζιμ Πάππας κταράσθηκε την ώρα, που τούφερα αυτή τή δοκιμασία. Ήταν φανερό ότι αν ήθελε να άπλλάγηθ δεν είχε παρά να γράψη ένα γράμμα τής κ. Πάρκερ, να τής ζητήση συγγνώμη που θά φευγε -- και στην Αμερική, που αί ύποθέσεις άπαιτούν άστραπιαζόν ένέργειαν και ό χρόνος μετράται και ύπολογίζεται με τό δευτερόλεπτα, κανείς δεν μπορεί να πη ότι έχει διαθέσιμη βρω και μίαν ημέραν, όταν εργάζεται. Έπειτα και τό άλλο, ό τρόπος τής κ. Πάρκερ ήταν πολύ περίεργος. Από την άρχή ως τό τέλος τής συνομιλίας τής ή ειρωνεία δεν έλειψε από τά ζωηρά, γελαστά μάτια τής. Μή-

... πώς η επιθυμία της να κόψει διάλεξι σπί... (Ακολουθεί)

... Η φάρσα ήταν πλήρης και πολύ ένδιαφέρουσα. Η κ. Λούησον -- μία όμορφη, πλούσια, μορφωμένη κυρία του κόσμου και ό κ. Τζιμ Πάππας ένας νέος, που παίζει κάτου από τό παραθύρι τής την μελωδιών των όνειρών του ένας νέος που στάς άρχές του σταδίου του, στο κατώφλι άκίμα της ζωής του είδε μία όμορφη κ' έχασε τό μυαλό του. Και τό άπρόσποιν τής φάρσας; -- ή πεπεισμένη κυρία τού κόσμου κάμπτεται μπρός στα βελήματα και φλυαρίες του νέου αυτού "Ελληνας, ενώ ή κ. Πάρκερ και ή κ. Χέρστ κλεινόν την αλλαία πεθαμένες στα γέλοια.

... Αυτό θά είνε ή διάλεξις μου; έσπυλογίσθη ό Τζιμ Πάππας τόσο τό καλλίτερο τότε. Χάρη πολύ που ή σκηνοθεσία είνε όπως πρέπει και δέ λείπει τίποτε. Θά μείνω για να καθάρσω τά πράγματα τελείως. Θά προσπαθήσω ώστε ό,τι με χρι τούδε ήταν μυστηριώδες και σκοτεινό να διαλευκανθώ. Και επειδή πρέπει να άρχισω από τώρα να διόγω τα στοιχεία όμολογώ στον έαυτό μου πώς είμαι έρωτευμένος με την κ. Ντόρι Λούησον. Έτσι θά ευχαριστήθω περισσότερο άργότερα όταν ιδώ πώς μπόρεσα να κρατήσω μέχρι τέλους στήσ άλλες κυρίες και στούς προσκεκλημένους τής κ. Πάρκερ τή μάσκα, που μου χρειάζεται. Τι κοτούς που ύπηρεξα. Αν είχα όμολογήσει από πρωτύτερα στον έαυτό μου πώς είμαι έρωτευμένος, θά πρόσεχα και δεν θά προδιόμινα. Τό βραδυ θά ιδούμε ποιός θά γελάση άπ' όλους περισσότερα.

... Κατέβηκε κάτω, προώρησε στο βάθος του διαδρόμου του ξενοδοχείου πούταν τό κορίτσι του τηλεγραφείου, έγραψε γρήγορα ένα τηλεγράφημα στο Χρυστό Κόντη λέγοντας πώς ήταν ύποκειμένος να μείνη κάμποσε ημέρες άκίμα στή Βοστώνη και τής τό έδωσε.

... (Ακολουθεί)

... ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΑΘΗΝ. ΜΙΧΑ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

... Μιά σειρά δυνατόγραμμέων έντυπώσεων, άναμνήσεων ζωντανών περιγραφών από τή Γερμανία, από την ζωή τής, την καλλιτεχνικήν τής και νησι, τα έθιμά τής, την οικιακή νεακήν τής ζωή, τα Πανεπιστήμιά τής, την κοινωνικήν τής πρόβδον, τόν πολιτισμόν τής.

... Στείλατε 2 δραχμάς εις την Δειν Κον ΑΘΑΝ. ΜΙΧΑΝ (Δημοσιογράφος) όδός Αγίου Μελετίου 10, Αθήνας, και θά λάβετε εις κομψότατον τόμον, έλευθέρας ταχύδρομικών τελών ΤΑΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ζήτημα διά τούς "Υποψηφίους"

Table with 3 columns and 3 rows containing numbers 1-9.

... Έκ των 24 σπύρων κτακτακούσθησαν 9 δωμάτια ζήτηται να κτακτακούσθ 2 σπύρα και να μείνουν 7 δωμάτια.

... ΟΡΟΙ: Λύσεις δεκτινι μετά δεκαλέπτου, μέχρι 10ης Μαρτίου.

... Υποψήφιοι θέλετε να έξασφαλίσετε την ύποψηφιότητά σας; Αποστείλατε και δεν θά χάσετε.

... ΒΡΑΒΕΙΑ: 500 ψήφους 500 1ον ψήφους 250, 2ον ψήφους 150, 3ον ψήφους 50, 4ον ψήφους 25, 5ον ψήφους 25.

... Δίσεις: Κύριον Πανγκιώτην Δαπέργωλον, Πρόεδρον «Καποδιστρίου» Κέρκυραν

ΑΓΓΛΙΚΗ ΔΕΙΤΟΤΗΣ

... Ίδου ένα κομπλιμέντο, τόσο λεπτόν ώστε να πνίγη την ειρωνείαν του, που έκαμε ό Γάλλος πρεσβευτής στο Λονδίον εις κάποιαν άριστοκρατίσαν Αγγλίδα, ή όποια του όμιλει έξακολουθητικώς επί μίαν ώραν.

... Η κυρία στο τέλος κόνει: -- Θά νομίσατε ίσως, ότι τρελλάινωμαι για ν' άκούω τόν ήχο τής φωνής μου. Και ό λεπτός γαλάτης άπεκρίθη: -- Ήξευρα, κυρία μου, πώς σάς άρέσει ή μουσική.

ΤΙ ΕΧΑΣΕ Ο ΕΒΡΑΙΟΣ

... Ένας Έβραίος στο Παρίσι πρό ημέρων μπήκε σ' ένα φαρμακείο ν' αγοράση κάτι και τή στιγμή, που έβγαίνε, ένα Ίέππειον έρριψε μία θάμβρα, και ένα κομμάτι του πήρε, τά πόδια. Μετεφέρθη άναίσθητος εις κάποιο νοσοκομείο, όπου του έκόψαν και τά δύο πόδια. Μετά τήν έγχείρησιν ό Έβραίος έλέπων πώς του έλειπαν κα ιτά δύο πόδια άνερώνησε με παράπονο: -- Να πάρ' ό διάβολος! Κι' εγώ ειχ' αγοράσει ένα κομμάτι φάρμακα για κάλους! Πάει χαμένο τό φάρμακόν μου!

... ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΑΘΗΝ. ΜΙΧΑ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ Φ. Γ. ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗ 39 ΑΙΟΛΟΥ 39

... Απαντα τά είδη παιδικού στολισμού. Απαράμιλλος συλλογή σχεδίων και χρωμάτων. Έργαστάσια και εφαρμογή έφάρμιλλος των Έθροπαδικών. Κοστούμα ΣΠΟΡΤ και άνδρικά εξ' ύφασμάτων Γαλλικών και Αγγλικών. Τιματά εύθηναί.

ΑΝΤΙΟ, ΖΩΗ...

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΖΩΗΣ

Υπό ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

17

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

Αν ό Θάνατος χτυπήση την πόρτα...

... Ήταν μεσημέρι και έξω ή κακοκαιρία ήταν φοβερή, ή βροχή είχε δυναμώσει, όταν ή Μαργαρίτα κατέβηκε κάτω στο τηλέφωνο του Ξενοδοχείου για να ρωτήση στην Κλινική για τόν Πέτρο.

... Στο τηλέφωνο ήταν μία νοσοκόμος και, όταν τής άνήγγειλε, πώς ή κατάσταση του Πέτρου ήταν άσχημη, πώς ό άρρωστος έκινδύνευε, τά γόνατα τής Μαργαρίτας έλίσθησαν κ' ένα ρίγος έπέρασε από όλο της τό κορμί.

... Σάν τρελλή, σαν μανιασμένη, έφυγε, χωρίς να μπόρση ή κυρά Σπύραϊνα να την κρατήση. Έτσι, με τό έλαφρό φόρεμα, που είχε φορέσει χθές για την λισκάδα, έβγήκε έξω, έπήρε ένα άμάξι κ' έπήγε στην Κλινική.

... Όλη ή ύπαρξις τής ήταν κυριευμένη από μίαν άγωνία θανάτου.

... Παναγίτσα μου... Παναγίτσα μου. Παναγίτσα μου... Λοπήσου με...

... Έτσι εφίθουριζαν διαρκώς μέσ' στο άμάξι τά τρέμοντα χείλη τής.

... Ό διευθυντής τής Κλινικής θέλησε να την έμποδιση να μπη στο δωμάτιο του άρρώστου.

... Δεσποινίς, συλλογισθήτε, ότι ή κατάσταση του είνε επικίνδυνος...

... Αλλά ήταν τόσο ή όδύν και ή άπείπισία που έξωραριζέτο εις τό πρόσωπον τής ώραιας κόρης, ώστε ό γρηατός για τρός δεν μπόρεσε ν' άντισταθ ή περισσότερο.

... Αν επιμένετε, όρίστε...πηγαίνετε. Αλλά, σάς παρακαλώ, αποσύγεται τής πολλές όμιλίες... Δεν πρέπει να συγκινηθώ...

... Άνέσθηκαν μαζί επάνω.

... Μόλις ή Μαργαρίτα άντίκρυσε την ύπερβολική χλωμάδα του προσώπου του Πέτρου, τά κλειμένα του μάτια, τό μισανομιμένο στόμα, από τό άχρωμα χείλη του όποιου ή άναπνοή έβγαίνε άγωνιωδώς και με μικρόν ρόγγον, όταν άντίκρυσε τό στήθος του Πέτρου, που άνεδοκατέβαινε από την άγωνίαν κάτω από τό λευκό σέπασμα, τότε ένόμισε πώς θά χάση τας αίσθήσεις τής και θά πείση χάσω. Έστράβηθη στην πόρτα, γιατί εφοβήθηκε πώς θά λιποθυμήση.

... Ό γιατρός με τό δάκτυλο στο στόμα τής έπέβαλε σιωπή.

... Γύρω από τό μάτια του Πέτρου ήταν κάτι μελανά μαυράδια, που εδιναν ένα τόνο υπεράτης όδύνης και άλγους στο πρόσωπό του.

... Ό άρρωστος άναστανασε και άνοιξε τά μάτια και καθώς είχε έστραμμένο τό πρόσωπό του προς τό μέρος, όπου εύρίσκετο ή Μαργαρίτα, την άντελήθη άμέσως.

... Τό πρόσωπό του έλαμψε όλόκληρο.

... Ήλθε, Μαργαρίτα; εφίθουρισε με

... φωνή, που μόλις άκούετο. Σ' εύχαριστώ.

... Η Μαργαρίτα έπληρώσε κοντά του και με τρέμον χέρι του έχάιδε έλαφρά τά μαλλιά.

... Ναι, ήλθα... Και θά μείνω τώρα κοντά σου... Δεν θά φύγω ποτέ... Θά γείνω ή νοσοκόμος σου... Θύλεις;...

... Ό άρρωστος έκίνησε τά χείλη του σ' ένα μικρό χαμόγελο πικρίας.

... Δεν είμαι καλά, Μαργαρίτα... Θά πεθάνω... Δεν θέλω να πεθάνω, Μαργαρίτα... Δεν θέλω...

... Η Μαργαρίτα έφερε τό δάκτυλο στο χείλη τής.

... Σσσσσστ... Μή μιλάς... Κάθισε τώρα ήσυχος... Αιπώς είνε άνοησίες που λές...

... Τού έχάιδε πάλι τά μαλλιά, με στοργή και τρυφερότητα μητέρας.

... Έπήρε θάρρος. Δεν ήθελε να καταλάβη πόσο άσχημη ήταν ή κατάσταση του Πέτρου. Πώς ήταν δυνατόν ποτέ να είνε τόσο επικίνδυνη ή κατάσταση του; Στά μάτια του, που πρό όλίγου την έκτύταξαν, είχε νοιώση όλη την άγάπη του και όλη την ελπίσμοσύνη του προς αυτήν. Είχε όη καλά, με τό ένστικτο τής γυναίκας που αγαπάει, πόσο ό έάδελφός τής την αγαπούσε και στηριζότανε σ' αυτήν. Τά μάτια του, που ήταν τόσο κουρασμένα, και τό πικραμένο χαμόγελό του, τής είχαν πη. «Ναι, σ' αγαπάω, σ' αγαπάω, Μαργαρίτα μου, ώραίκα μου έάδελφούλα μου, γλυκέ άγγελε τής ζωής... Μή φύγης στήσ τραγικές αυτές ώρες μου... Μή μ' άφήσης μόναχο... Δεν έχω κανένα άλλο στον κόσμο έξω από σένα...»

... Και ή Μαργαρίτα συλλογίζεταν με κάποιαν άνακούρσι, μπρός στο κρεβάτι τής άγωνίας του Πέτρου, πώς ήταν ποτέ γι αυτόν ή άρραβωνιαστική του, ή γυναίκα του, και πώς και αυτή δεν είχε κανένα άλλον στον κόσμο έξω από τόν άρρωστο έάδελφό τής. Όλη ή γλυκαία, ή πικρή άνοιξις τής νεότητός τής ήταν δική του και όλη ή ζωή τής ήταν δική του.

... Πώς ήταν δυνατόν ό Θάνατος να έλθη να χτυπήση την πόρτα εκείνου του δωματίου; Δεν θά έμεινε κ' αυτός ένστατικός μπρός στην όμορφιά τής Μαργαρίτας; Θά μπορούσε ποτέ να δώση ένα τόσο δυνατό χτύπημα σε μία τέτοιαν ύπαρξι; Θά μπορούσε να συντρίξη μία καρδιά σαν την καρδιά τής Μαργαρίτας; Κι' αν έρχότανε; Και τί μ' αυτό; Η Μαργαρίτα θά έστήλωνε με τό δυνατό της κορμάκι την πόρτα, και θά του άπαντοίσε από μέσα στα χτυπήματά του. «Τι θέλεις; Έκανε λάθος στην πόρτα... Κάπου άλλου σ' έ στείλανε, καθύμνε... Έδώ μέσα έχωμε γράφα... Έδώ μέσα έσπείλει ή Αγάπη, κ' ή Αγάπη είνε δυνατότερη σου... Πή γαίνο, καθύμνε, άλλου, όπου τόσο δύστυχοι χρισμένοι σε προσκαλούνε για λυτρωτή...»

... Κι' αν πάλι έπέμεινε να τό άνοίξουν... Αί, και τί μ' αυτό;... Στο τέλος --τέλος θά του άνοιγε την πόρτα και θά το πρόσερε μία καρέκλα να καθήση. Και ή Μαργαρίτα θά έστρυψε μέσ' στην άγκαλιά

... της τόν Πέτρο, μέσ' στην ώραία, την όλοθερμη άγκαλιά τής, όπου και νεκρούς θά μπορούσε ν' άναστήση. Θά τόν φιλούσε στο στόμα και θά του φουούσε μέσα πνοή, θά του έδινε από την ζωή τής, θάνοιγε τής φλέβες τής να του δώση τό αίμα τής. Να, ως έρχότανε ό γιατρός ν' άνοίξη τής φλέβες τής, να πάρη από τό δικό της αίμα, τό ζεστό, τό κόκκινο, τό ύγιές, για να δώση τού Πέτρου...

... Τι θά έκανε ό κίτρινος εκείνος Έπισκέπτης; Θά καταλάβαινε κ' αυτός τό λάθος του. Θά γελοόσε, θά ζητούσε συγγνώμη, και θάφευγε.

... Στο καλό... Άμα σέ χρειασούμε, θά σε φωνάξουμε... Κι' αν βρέχη τώρα και χαλάη ό κόσμος έθω, θά βγώ πάλι αύριο ό ήλιος. Και θά πάρουμε τό άμάξι να πάμε στο Ζάππειο, στο Παλιό Φάληρο, στην Κηφισιά, να ρουφήσουμε τό βάλοσμο του δυνατό ήλιου και του φιλοτραπισμένου άέρα. Έπειτα θά φύγουμε από την Κλινική γρήγορα και θά πάμε να χτίσωμε μίαν έρωτική φωλιτσα έξω σ' ένα μικρό σπητάκι, στα Πατήσια, με κήση, με άθούλα, με περιστέρια, με μία μικρή γιδούλα να δόσκη μέσ' στον ήλιόφωτο κήπο...

... Αυτά έσυλλογίζεταν ή Μαργαρίτα, κτατάοντας τό κατέχλωμο πρόσωπο του Πέτρου, τά κλειστά του μάτια και τό μισοανοικτό στόμα, από τό όποιον έβγαίνε ή άγωνιωδής άναπνοή. Αυτά έσυλλογίζότανε ή Μαργαρίτα, ενώ ή βροχή έδερενε τό παράθυρο του άρρώστου.

... Ό γιατρός και ή νοσοκόμος -- μία νέα ροδοκόκκινη νοσοκόμος -- παράστεικαν σιωπλήσι.

... Σε μία στιγμή ό γρηατός γιατρός βγήκε έξω και ή ροδοκόκκινη νοσοκόμος έειπε σιγαλά στην Μαργαρίτα.

... Υπέφερε φοβερά από την καρδιά του... Έφοβήθηκαμ... Τώρα είνε ήσυχότερος...

... Η Μαργαρίτα την έκτύταξε κατάματα, αλλά δεν άπάντησε.

... Και έέρετε;... Έξακολούθησε σε γαλά ή νοσοκόμος. Διαρκώς έφώναζε ένα όνομα...

... Τι όνομα; έρώτησε ή ώραία κόρη με περιέργεια.

... Έφώναζε «Μαργαρίτα»...

... (Ακολουθεί)

... Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΤΙΓΓΑΡΗ ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

... ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ Τόν πρώτον τόμον τής «Κυριακής» περιέχοντα τά πρώτα 10 φύλλα. Πωλείται παντού πρós 90 λεπτά.

Ο ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΑΡΟΥΖΟΣ

Πρώτης τάξεως γελοιογράφος

Σας προσφέρουμε σήμερα μερικά γελοιογραφία βασιλέων πρώτης τάξεως καριέρας από τον μεγαλύτερον τετόρον του κόσμου Έρρικο Καρούζο, ο οποίος όχι μόνον είχε τεχνίτη στή φωνή αλλά και στό χέρι. Η γελοιογραφία, που δημοσιεύουμε είχε από τας τελευταίας του, έχουν δέ, όπως βλέπετε, πολλή δύναμιν γραμμής και ζωτικότητα. Είς την Ευρώπην και στην Αμερική τὰ σκίτσα του Καρούζου όχι μόνον διαμύονται, αλλά και αγοράζονται ακριβώτατα από εφημερίδας και περιοδικά.

Ο Βασιλεύς της Ιταλίας

Ο Τσάρος της Ρωσίας Νικόλαος Β'

ΚΑΙ Σ' ΤΑ ΤΡΙΚΚΑΛΑ ...ΖΕΠΠΕΛΙΝ

Η μαύρη νύξ είχε αρχίσει να στρώνη σιγά-σιγά τον σκοτεινόν της πέπλον και γύρω έξεχόνετο ή ήρεμία. Έδώ κ' έκει διε κρινετο ακόμη εις τους δρόμους ή σιλουέτ των κάποιου φαντάρου ή κάποιου άλλου χα σμέρη, ενώ τὰ καφενεία είχαν την εύτου χία να περικλείουν, έφ' όσον ήτο δυνατόν απύσαν ανθρώπινην ζωήν και κίνησιν.

«Αεροπλάνο! Ζέππελιν! αεροπλάνο» ακούσθηκε κάποια φωνή έξω στον δρόμον κ' ήρκεσε αυτό «τι να ξεχυθή έξω ήλι ή ανθρωπομαζα των καφενείων. Στόν καθαρόν τάπητα τούρανού ακριβώς φηλά από τον Κόνσταν, δύο λαμπερά αντικείμενα είχαν ξεφυλάσει την προσοχήν μας.

— Είναι αεροπλάνο... είναι Ζέππελιν... Ζέππελιν!

«Ήθελα να τὸ πιστέψω κ' εγώ; αλλά δὲν τολμούσα γιατί παρ' όλην τὴν προσοχήν δὲν κατώρθωσα νὰ ξεδιαλέξω κάποιον θύρονον, κάποιον κρόσον, κάποιον άλλο τέλος πάντων σημάδι γιὰ νὰ δοκιμαθῶ πως εἶναι αεροπλάνο. Ἀλλ' ἀφοῦ τῆλεγε ὅλος

Ο Νικήτας του Μαυροβουνίου

ἀσμακτα και σ' ἀρκετὸ διάστημα πρὸς τὰ κάτω ἀναλουθῶσε ἕνας ὀλόκληρος κόσμος ἀπὸ φανταρία μὲ ἐπὶ κερταλῆς τὸν Πιὶ θανά.

«Ὡ, ὦ, αὐτὸς ὦ, ὦ, ἀχὴ, και ὁ ἀναθρα σμὸς ἔφθανε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ και συν ἐκίνησε τὰ δύο ἐκεία παράξενα φωτερὰ κατασκευάσματα γιατί μιὰ τρυφή — και γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια εἶχαν θραμπῶσε τὰ μάτια μου ἀπὸ τὴν λάμψη τους — τὰ εἶδα νὰ σκίτουν σ' ἕνα ὀρθὸ ἀγκάλια σμα, σ' ἕνα θερμὸ ὀλόθερμο γλυκοφίλημα κ' ἐκρόβησαν σιγά-σιγά πίσω ἀπὸ τὴν γρο νοσιέπαστη κορυφὴ τοῦ Κόζακκ...»

Λίγο παρὰ δῶθε ἀκουσὰ μιὰ ὠμορρη δεσ ποιηδοῦλα — μαθήτηκιν τοῦ Ἀστικῶ ογο λείου — νὰ λέγη στὴ μαμά της μὲ λιγω μίνα μάτια και μισοπνευμένα στενάγματα, πῶς ἦταν . . . ὁ Ἄρης και ἡ Ἀρροδίτη. Τρίκαλα.

B. B.

Ο Βασιλεύς της Σουηδίας Όσκαρ ο Β'

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ

Μι ἀφορὰ ποῦ τὸ Παρίσι θεωρεῖται ἡ πηγή τῆς μόδας δὲν εἶνε καθόλου παράδοξον, ποῦ ἡ βασίλισσα τῆς μόδας εἶνε παρὶ ζιάνκ Λοιπὸν ἡ εgoine de la mode εἶνε ἡ Διὴς Φορζάν.

«Ὅταν ἡ Παριζιάνα πηγαίνει στὰς ἱπποδρομίας, ὅπου περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλῃ κοσμικὴ συγκέντρωσι, ἐλέπει κανεὶς τὰς καλλιτέρας τουαλέττας και τὸν καλὴν λίτερον κόσμον, τὸ πρῶτον πρῶτο ποῦ θὰ κοιτάξῃ εἶνε τί φορεῖ ἡ Μαριζὴλ Φορζάν. Τὸ ἴδιον και στὴν Ὀπερα. Φορεῖ πολὺ κοντὴ φοῦστα; Ἐτελειώσασ. Δὲν ὑπάρχουν εἰ μὴ κοντὲς φοῦστες. Φορεῖ ρωσικὸ πάνω φόρι; Μόνον τὰ Ρωσικὰ πανωφόρια φοροῦνται — κανένα ἄλλο. Φορεῖ τσέπες στὴ ζακέττα της; Ζήτη ἡ τσέπες. Δὲν φορεῖ τσέπες; Καλλιτέρας νὰ πάθω τι φιλοτάτη μου, παρὰ νὰ παρημορῶσω τὸ φόρεμά μου μὲ τσέπες. Δὲν φορεῖ τὸ τάδε; Τὸ τάδε δὲν φορεῖται. Φορεῖ ὄσπρη γούνα γιὰ νὰ τακρίζῃ ἡ τουαλέττα της μὲ τὸ ἄσπρο

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΥΠΟΨ. ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

«Ὅ, τι προεδεψάμεν και ἔγινεν εἰς μερικὸς νομοῦς. Πολλοί, ποῦ δὲν εἶχον προθάσει εἰς ἀρχῆς νὰ θέσουν ὑποψηφιότητα μὲ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ 15ου φύλλου κατέρχονται πάνοπλοι στὸν ἀγῶνα μὲ πολυπληθεῖς ψήφους, μὲ κομμάτια-χας, μὲ ἀπόφασιν και ἀνέτρεψαν μερικὰ μέχρι τοῦδε ἀποτελέσματα ὑπερβάντες ἐκείνους, ποῦ ἔφεροντο πρῶτοι μέχρι τοῦδε.

Οἱ κ. κ. παλαιὸι ὑποψήφιοι εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ ἔχουν

ΠΟΛΛΑΣ ΕΚΠΗΔΕΙΣ

Λόγω τῶν πολυπληθῶν ψηφοδελτίων ἀναβάλλομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν προ-

Ο πρώην Μικαδὸς τῆς Ἰαπωνίας Μου τσιγίτο.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μέγα μέρος τῆς ἀλληλογραφίας ἔφθασε εἰς τὰ γραφεῖά μας ἀρχὰ τὴν παρελθούσαν Τρίτην τὸ ἑσπέρας και τὴν Τετάρτην τὸ πρωὶ και οὔτω δὲν ἐλάβομεν καιρὸν νὰ τὴν συμπεριλάβωμεν. Θὰ τὴν ἴδῃτε εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ! ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ!

Ρεκλημάρετε εἰς τὴν «Κυριακὴν» τὴν ὑποψηφιότητά σας, πληρώνοντας τρία λεπτὰ τὴν λέξιν. Σπίχοι μὲ κεφαλαία, ἀδιάρκρον ἀπὸ πῶσα γράμματα ἢ λέξεις ἀποτελοῦνται, πληρώνονται πρὸς 20 λεπτὰ.

Ο αὐτοκράτωρ τῆς Τουρκίας Μωάμεθ,

Ο Φραγκίσκος Ἰωσήφ τῆς Αὐστρίας

ΧΩΡΙΑΤΙΚΕΣ ΓΑΛΙΦΙΕΣ

Κτηματίας: Ἄν κάνη τέτοιον κρῦσ και ὁ ἄλλος μῆνας θὰ μῆς ψοφήσουν δια μας τὰ ζωντανά.

Χωρικὸς: Ὁ Θεὸς, ἀφέντη μου, νὰ φυλάξῃ μοναχὰ τὴν ἀφεντιὰ σου και τὰ-λα βρίσκονται.

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Δικαστής (πρὸς τὸν δυστροποῦντα ἐνοικιστήν). Δικαίτ δὲν πληρώνεις τὸ νοίκι;

Ἐνοικιστής: Δὲν πληρώνω μεθὲς τὸ νοίκι ἐπειδὴ εἶται μῆς ἐσυμβούλεψαν τὸ ἀρχαίο.

Δικαστής (ἐκπληκτός): Δηλαδή, πῶς; Ἐνοικιστής: Ἐπειδὴ εἴλεξαν ἐπὶ ἐν νοίκι μὴ δὲν δίνω.

Ἄθηναι. Ἐμμ. Γ. Κκερράλλας.

Ο νεώτερος πάντων—Ἀλφόνσος ὁ ΙΓ'.

σωρινῶν ἀποτελεσμάτων. Θὰ τὰ ἴδῃτε εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον

ΑΝΥΠΕΡΘΕΤΩΣ

Κρατῆστε λοιπὸν τὴν περιέργειαν και ἀνυπομονησίαν σας και ἐνεργῆτε—ἐνεργῆτε δραστηρίως, ἐπειδὴ θὰ ἴδῃτε

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Διδάσκαλος: Μὰ, παιδί μου, τί γὰ-λικ εἶν' αὐτὰ, νὰ μὴ μπορῆς νὰ διαβάσης ἐλευθέρως; Ἐγὼ εἰς τὴν ἡλικίαν σου ἀναγκαστικὰ ἀπροσκόπτως.

Μαθητής (κλαυθμηρίζων): Ἐστέ; εἰ γκατε ἄλλον δάσκαλον ἔμοις... Ἄθηναι. Ἐμμ. Κκερράλλας.

Ψηφίσατε ὅλοι ὡς Γενικὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Νομοῦ Ἀργυροκάστρου τὸν κ. ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΑ ΝΤΙΛΙΟΝ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ

ΚΟΜΦΕΤΙ ΚΑΙ ΣΕΡΠΑΝΤΕΝ

— Τί είσαι; Άρκενικός ή θηλυκή;
— Κι' από τὰ δύο.— Τώρα με φωτίζεις.
Μου βάζεις μιὰ ιδέα πειὸ κακή.
Δέν βάζτηξα. Τὸ χέρι μου ἀπλόνω
καὶ τὴν μουτσούνα του τραβάω—συμφωρὰ
(μου!)—
καὶ βλέπω, ὀλοζώντανη, με πόνο
μασκαρεμένο διάβολο τὴν . . . πεθερά μου.
— Γιὰ δὲς τὸ ντόμινο, πῶς μοῦρχεται
(καυτί. . .
Ἐντόθηκα γιὰ νὰ εὐχαριστήθῃς. . .
Δέν εἶν' αὐτὴ ἡ σουρπίζ μου δυνατή;
— Κ' ἦταν ἀνάγκη, ἐρε ψυχὴ μου, νὰ
(ντυθῆς;

Ἄουα! . . .
Ἄουα! — Τί σημαίνει αὐτό;
— Κάτι κακὸ γιὰ σέβανε σημαίνει.
Μ' αὐτὸ εἶνε πρῶμα φοβερά καυτὸ,
ποῦ σ' ἕνα Πιερόττο δὲν πηγαίνει.

— Ἄουα! . . . Προσοχή, κυρά μου. . .
Προβήσου περὰ γιὰ νὰ μὴ σὲ κάψω. . .
Ξεμάκρυνε λιγάκι ἀπὸ κοντὰ σου
— Ἄχ! . . . Κολομβίνα, μοῦρχεται νὰ
(κλάψω.

— Τί κάνεις ἐτεῖ βρέ παιδί, σὰν λυσσα
(σμένος
καὶ σὰν σκυλλὶ οὐρλιάζεις μέσ' στὸν θρό
(μο. . .
Γιὰ πὲς μου πρῶτα. Εἶσαι μοιλικασμένος
ἢ νὰ ἔσπνήσω τὸν . . . ἀκαίμητο ἀτυνόμεο!

— Ἄουα! περὶ ἕνας διπλωμάτης
μασκαρεμένος, βρέ παιδί μου, στὴν ἐντέ
(λεία.
Ἄρχίζει ἡ Πιερόττα τ' Ἄουα! τῆς
κι' ὁ «Σβέντζος» ξελιγώνεται στὰ γέλια.

— Ἄουα! «Σβέντζο» πονηρὸ καὶ παγγη
(διάρη,
ποῦ ἡ Κολομβίνα σου πῆρε τὸ τσερέλλο.
Φυλάξου, τὴ καρδιά σου θὰ σοῦ πάρῃ
Ἄουα!.. δηλαδή βάρδα φ ο υ ρ ν ἔ λ ο .

Μοντέρνο σερτό.
Στῆς ἀρίθειες τὸν καιρὸ
— γάθηνκα, νὰ σὲ χαρῶ.—
Ἐπαντρέ' τῆκα κι' ἐγὼ
κι' ἄλλη τὴν κυναγῶ.
Καὶ μου δώσαν μιὰ γυναικὰ
ποῦχε ἀκόμα κι' ἄλλους δέκα.
Πρῶτο βράδου, ποῦ τὴν πῆρα,
ἐροβεῖτο ἡ κκαμοῖρα.
Καὶ τὴν δευτέρη βραδειὰ
δίει σ' ἄλλον—τὴν καρδιά,
καὶ τὴν τρίτη—τὴν, τὴν τρίτη,
μὲνο μοναχὸς στὸ σπίτι.
Ἄν ρωτῆς καὶ γιὰ τὴν ἄλλη,
ρῶτησε μου τὸ κεράλι.

Σοννέτο τοῦ καρναβαλιού.
(Μουσικὴ καὶ ποιησις ἰδίῳ).
Ἔλα κοντὰ μου, ζαχαρένα Κολομβίνα
τὸ καρναβάλι νὰ φτιάσωμε μαζί
κι' ἂν χορογουζῆς ἡ καλιὰ μας ἀπ'
(τὴν πεῖνα
μὲ χαρτοπόλεμο! καθένος, μας θὰ ζῆ.
Σίμωσε παιὸ κοντὰ νὰ σὲ χαρῶ

Μὴν βγῆς μασκαρεμένος μὲ τὴν γυναίκα σου.

— Βρέ ἄνθρωπε, τὸ συλλογιστικὸς καλὰ,
μὲ τὴν γυναίκα σου νὰ βγῆς μασκαρεμέ
(νος;
Μαζῆ σου ὄλ' ἡ Ἀθήνα θὰ γελά
κι' ὄλοι θὰ λένε, σὰν σὲ βλέπουνε—ὁ καῦ
(μένος!..

Καυμένο θὰ σὲ λένε, βρέ παιδί,
τουτέστιν ἡ γυνίκα σου, πῶς σ' ἔκαψε,
μὲ ἄλλα λόγια, πῶς ἐτόυτη ζηλαζή
ἀπὸ . . . **Δικὸ τῆς ἄνθρωπο** σὲ ἐπαψέ!

— Μὰ, πῶς νὰ κάνω; Πῶς νὰ κάνω ὁ
(φτωχός,
ποῦ ἡ γυναίκα μου ζητάει μασκαράτα;
Θέλεις νὰ μείνω κομμὰ νύχτα μοναχός
καὶ νὰ μοῦ κάνουνε οἱ διάβολοι παράτα;

Θέλεις νὰ πάθω κομμὰ ἀλλοκώτικη δου
(λειά,
σὰν τῆς γυναίκας μου ἀλλάξουνε οἰτρόποι;
Θέλεις νὰ μὴ μοῦ μείνη λογικὸ σταλιά
καὶ νὰ μὲ βλέπουν, σὰν φαινόμενο οἱ ἂν
(θρώποι;

— Βάλ' τότε ντόμινα καὶ γυρίσε πεζῶ
κρατώντας τὴν γυναίκα σου ἀπ' τὸ χέρι...
Καλλίτερα νὰ ἦσαστε μαζῆ.
ἔστω κι' ἂν γίνης ἀποτέτοιος. . .
(Σὲ συμφέρει.

Ἡ πεθερά μου . . . διάβολος
Τὴν Τσινοπέμπτη ἡ πόρτα μου ἀνοίγει
καὶ ἕνας διάβολος, σὰν μασκαρᾶς, προβάλλ
(λει.
Πάει ἡ ψυχὴ μου ἀπ' τὸν φόβο μου νὰ φύγῃ
Τί διάβολο; . . . Ἦτανε διάβολος ἡ καρνα
(βάλει;

— Χρόνια πολλά. Τί γίνεσθε;—Εὐχαρι
(στώ—
καὶ μὲ στραβώνει με μιὰ χούφτα κομφετί.
Θὰ σκάσω, θὰ κρεπάρω, δὲν βασιτῶ. . .
— Ποιανὸ θαμνοῦ εἶν' ἡ φάτσα αὐτή;

— Δέν με γνωρίζεις, πονηρὸ δὲν με γνω
(ρίζεις;

κι' εἶνε ὄμορφα πολὺ σ' αὐτὰ τὰ μέρη.
Ἔλα κοντὰ μου νὰ σὲ μάθω ἕνα χορὶ,
θπου κανέναν ἄλλος δὲν τὸν ξέρει.

Καλῶς τὰ πολέματε, ἐρε γρουσοῦξίδες.
Ὁ Σβέντζος

ΓΑΜΟΙ

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην τὸ ξ-
σπέρας ὁ κ. Δημήτριος Μαρραρίτης καὶ
ἡ χαριτωμένη καὶ καλλίστη δεσποινὶς
Μαρίκα Γαρίδη ἐτέλεσαν τοὺς γάμους
των ἐν στενῷ οἰκογενειαῷ κύκλῳ.
Παρόντες παριστάτο ὁ θόλυεντής
Ἀττικοδοκιᾶς καὶ διευθυντῆς τῆς
Ἀστιαπῆς κ. Κωνσταντῖνος Γιοιλά-
σης. Εἰς τοὺς νεονίμους εἶχοναι τὸν
βίον ἀνθρώπιον.

Ὁ Μερακλῆς
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΟΥΓΙΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐποψήγιος ἀντιπρόσωπος Μεσσηνίας.
Τοῦ Ἀντισηπιακοῦ Συνδυσμοῦ
«Κεντρί».

**Ψηφίσαιε διὰ Γενικῶν Ἀντιπρόσω-
πων τοῦ τομοῦ Κεφαλληνίας τὸν Χα-
ράλαμπαρ Συνοδιόν.**

Ἐποψήγιος Γενικῶν Ἀντιπρόσωπος
ΛΑΚΩΝΙΑΣ
«Ταῦγέτη Μαυροποῦλου», (Ἀρκα-
κιάς).
Ἀποστείλατέ μοι ψήφους. Δὲν θὰ
χάσετε.
Κοιματάρχης Ἰδὸς Νικοῦς, Μολδαί.

ΠΡΟΣΟΧΗ!
Ψηφίσαιε Γενικῶν Ἀντιπρόσωπων
Ἀχαϊκῆς τὸ «Χιονοσκεπασμένο Ἐ-
λατικὸ τοῦ Χελμού», ποῦ εἶνε μόνο του
στὸ χελμὸ ἔπανο καὶ τὸ κτυπᾶ ἀλύ-
πητα ὁ βορρῆς. Ψηφίσαιε τὸ λοιπὸν
γιὰ νὰ μὴ κρυώγῃ. Θὰ μείνετε εὐχαρι-
στημένοι (Ζαχλωροῦ).

Ἐποψήγιος Μεσσηνιακῶν
ΚΩΝΣΤ. Β. ΧΑΝΙΑΔΗΣ
Εἰς ἔθους τοῦ; ψηφίζοντάς με—μεροί.
Εἰς τὸ ἐπόμενον
Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ Τὸ ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΣΤΙΓΓΙΑΡΗ

Η ΕΚΛΟΓΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

— Στάσου μιὰ στιγμὴ. Πράξει νὰ
τοὺς ἐξετάσωμεν ἕνα-ἕνα χωριστὰ. Ἄς
ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸν ἀξιότιμον κ. Δαυτὸ
Μόρι. Εἶνε συγγραφεὺς. Δυστυχία μου. Γρά-
φει. Γράφει μυθιστορήματα, γράφει κομψο-
δίαις, γράφει τραγωδίαις—καλὰς ἢ ἄσχη-
μες δὲν ξέρω. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι
ἔχει πολλὰς ἐπιτυχίας καὶ προτίθεται νὰ
ἐξακολουθήσῃ τὴ δουλειὰ αὐτῆ. Ἐπομέ-
νως κάτω ἀπὸ τὴντυραννίαν τοῦ ἔργου
του, τὼν ἐκδοτῶν, τοῦ κοινῶ, θὰ μπορεῖ
ση ποτὲ, ὡς ἐροατῆς, νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς
τὰς ἀπατήσεις μίᾳ κυρίας καθὼς πρέ-
πει: Ἐγὼ αἰτεῖται;

Ἡ συμφωνία μεταξὺ τῶν δύο κυριῶν
ὑπῆρξε πλήρης. Ἡ ἀυστηρὰ κ. Λιδία ἐ-
ξέφρασε συντόμως τὴν συγκάθεσιν τῆς
θὰ τὴν ἀνέκκλητον καταδικῆν τοῦ Δαυ-
τὸ Μόρι.

— Χάριν τῆς ἀξιοπροπέιξ μας, εἴμεθα
ἠναγκασμένοι νὰ ἀποκλείσωμεν καὶ αὐ-
τόν. Τὸν ἀποκλείωμεν λοιπὸν ὀριστικῶς.
Ἐπειτα ἦλθεν ἡ ὑποψηφιότης τοῦ Ντέ-
τιο Λοβέττα.

— Ἄν ὁ Δαυτὸ Μόρι εἶνε μπερδεμέ-
νος μὲ ἀντικείμενα τέχνης ὁ Ντέτιο Λο-
βέττα εἶνε δοθὴ ὄλος εἰς τὴν χρηματικότητα
καὶ τὰ σπῆρς ἐπισκέψεις, χοροί, γεύματα,
ράντες, μυστῆς, τένις, κρίκετ, ἱππασίαις,
ἀγῶνας μὲ γιῶτα, αὐτοκίνητα, κωμῆς καὶ
τὸ χειρότερον μιὰ κοκκιναρὶὰ ἀνυπόφορη.
Κάνει μὲ ὄλος κόρτε, περιβάλλεται ἀπὸ
θαυμαστρίας καὶ εἶναι αὐτὸς στὴ μέση
ἔθων ὁ Λάμπου Ἡλίας. Πῶς μπορεῖ μιὰ
γυναίκα νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί του χωρὶς
νὰ κινδυνεύῃ νὰ ἐκτεθῆ; Ὅχι, Ὅχι.

— Ὅχι, ὄχι!
Ἄλλ' δύο φίλοι ἐκντάρχησαν κατὰμακρὰ
μὲ κάποιον στενοχώρια.
— Καὶ τότε;
— Ποιὸς μένει;
— Ὁ Τζίντζης Ἀσκάρ.
— Ὁ μόνος!
— Ὁ μοναδικός!

— Μόρφωσις ἀφύσχος.
— Τόσο λεπτοὶ τρόποι.
— Ὁλίγον κοσμικός.
— Ὁλίγον διαχυτικός.
— Ὁλίγον γνωστός.
— Χωρὶς φιλοδοξίας.
— Χωρὶς καμμίαν ἀπασχόλησιν.
— Διαθέσιμος εἰς πᾶσαν στιγμῆν.
— Κομψός.
— Κομψότητος ἀπλῆς καὶ ὄχι ἐπιτη-
δευμένης.
— Δυὸ μάτια, ποῦ μαγεύουν.
— Στόμαχ, ποῦ σὲ κάνει νὰ ζηλεύῃς τὴν
τύχη τοῦ σιγαρέττου, ποῦ καπνίζει.
— Φωνὴ θοπευτικῆ.
— Μισαλὸ ποῦ δὲν περὶνὸ κανὲν ὄριο.
— Τὸ τέλειον!

Ἡκολούθησε μιὰ σιωπὴ κάπως βαρειά
μεταξὺ των. Ἐπειτα ἡ ξανθὴ στέναξε.
— Μὰ δὲν μπορούμε, φιλιότη μου, νὰ
τὸν μοιράσωμε μεταξὺ μας καὶ νὰ πάρω-
με τὸν μισὸν κάθε μιὰ μας!

— Καὶ οὔτε μπορούμε, στέναξεν ἡ Λιδί-
α νὰ διαγωνισθῶμεν μεταξὺ μας γιαντὸν
— Εἴμεθα πολλὸ φίλοι ὥστε τέτοιου εἴ-
δους μονομαχίαν ἀποκλείεται.
— Ἐν συμπεράσματι, εἶνε περιττὸν νὰ
τὸ συζητοῦμεν. Μιὰ φορὰ, ποῦ ἡ μέθοδος

τοῦ Σολωμῶντος δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ
εἰς τὴν περίπτωσιν μας μιὰ ἀπὸ τῆς δύο
μας ὁρεῖται νὰ παρατηρῆθῇ.
— Σέρεξς τὴ συλλογίζομαι: Ὅτι ἂν πα-
ρατηρῆθῃ ἡ μία θὰ τῆς μείνη πάντα στὴ
καρδιά μιὰ πίκρα γιὰ τὴν ἄλλη, μιὰ ζή-
λεια ἴσως. Ἴδου τὶ θὰ κάνομε. Θὰ παρα-
τηθῶμεν καὶ αἱ δύο. Σίμφονοι;
— Συμφωνοῦνται.

Μετὰ ἕνα μῆνα— εἰς τὸν κήπον τῆς
λαίδου Χόλμς— μιὰ γκάρντεν πάρτυ πολὺ
διεθνῆς καὶ πολὺ θορυβώδης.
Ἡ μιτροκακομένη κοντέσσα καὶ ἡ κ.
Λιδία κατόρθωσαν νὰ ἀπαλλαγῶν ἀπὸ
τὰς τυπικὰς συνμιλίαις καὶ νὰ βρεθῶν
μόνοι σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ κήπου.

— Σέρεξς, Λιδία, ἔχομε ἕνα μῆνα νὰ
ἰδωθοῦμε;
— Δέν ἐξαναϊδωθήκαμε ἀπὸ τὴν ἡμέρα
ποῦ ἐκάμαμε ἐκείνη τὴν ἀνόητη συμ-
φωνίαν.

— Ἀκριβῶς.
— Τὶ τρελλὰς ποῦ εἴμεθα, ἐκείνη τὴν
ἡμέρα!

— Τί μᾶς ἔρθε στὸ κεφάλι, ἔ;
— Δέν μπορῶ νὰ καταλάβω. Τὶ τρέλλ-
λα! Δέν μοῦ λὲς τώρα τὶ μᾶς ἔρθε, φι-
λιότη μου, γιὰ τοὺς ἄνδρες μας;
— Σέρεξς κι' ἐγὼ, ἀγαπητῆ μου, δὲν ξέ-
ραμε τί λέγαμε.

— Ἄν μοῦ κάμη τίποτε ὁ ἄνδρας μου, ἂν
θυμῶσω μαζί του μπορεῖ, βέβαια, νὰ πα-
ραπνεθῶ, νὰ μελιώσω, ἀλλὰ νὰ σπρώξω
τὰ πράγματα μέχρι ἀπιστίας—εἶνε τρέλλ-
λα.

— Εἶνε ἀξιοπροπέτερον, φρονιμώτερον,
φιλιότη μου νὰ μὴν μιὰ κυρία μὲ τὸν ἂν-
δρα τῆς. Ὅταν συλλογισθῆκα καλὰ ὅσα
λόγια εἶπαμε ἐκείνη τὴν ἡμέρα μοῦ φαί-
νονται ἀπίστευτα.

— Ὑπάρχει πάντα τρόπος νὰ συμβῆτα
σθῆ μιὰ κυρία μὲ τὸ σύζυγόν τῆς. Ὁ δικός
μου μοῦ φέρεται πολὺ καλλίτερα τώρα.
— Καὶ ὁ δικός μου. Τὸ πρόγραμμά μου
εἶνε «Πίστη». Ἡ συμβουλὴ μου πρὸς ὁ-
λας τὰς κυρίας αὐτῆ ἀπᾶντα ποτὲ τὸν
ἄνδρα σας.

— Ἀκριβῶς. Καὶ ἡ δική μου συμβου-
λή. Μιὰ ἡσυχος συνειδήσεως. Ἴδου τὸ ἀ-
ναγκαῖον, ἀπαραίτητον.
Ἐκντάρχησαν καὶ αἱ δύο μὲ τρυφερά
δα καὶ γλυκύτητα ὡς νὰ ἦθελαν ν' ἀγκα-
λιαστοῦν καὶ νὰ φιληθοῦνε.

Ἦσαν καὶ αἱ δύο, ἐρωμένοι τοῦ Τζίντζη
νο Ἀσκάρ.

ΠΤΩΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

**Ἐπιθυμοῦντα νὰ ἐργάζων-
ται μιὰν ἢ δύο ὥρας καθ' ἡμέ-
ραν δύνανται νὰ κερδίσουν**
2 ΔΡΑΧΜΑΣ
ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ
Ἀπευθυνθεῖτε ἀμέσως εἰς τὰ
γραφεῖα «Ἀκροπόλεως» καὶ
ζητήσατε τὸν ἀρχισυντάκτην
τῆς «ΚΥΡΙΑΚΗΣ».

ΤΟ ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ „ΚΥΡΙΑΚΗΣ“

Δημοσιεύομεν σήμερον συνέχειαν
τῶν λογογραφήματων, τὰ ὁποῖα δύ-
ναι νὰ περιληφθοῦν εἰς τὸ Ἐκτα-
κτον φύλλον τῆς «Κυριακῆς» καὶ τὰ
σχετικὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα πρὸς τοῦτο
δέον νὰ παραγγεῖλθοῦν πληρωθέντα,
ἐρωτῆται, ἐκ τῶν προτέρων. Ὅσοι
λοιπὸν ἐπιθυμοῦντε νὰ λάβετε μέρος
σπεύσατε νὰ δηλώσητε πρὶν συμπλη-
ρωθῇ ὁ ἀριθμὸς.

Τὰ «Μαζέικα» Α. Σ. Ο. (20). Ἡ
«Κοιτὴ Γνώμη» Σ. Μ. Ἀθῆναι (20)
«Σ' ἀγαπῶ» Θαν. Μ. Τρίπολις (100).
Τὸ δάκρυ τῆς Πρωτοχρονιάς (ποίημα)
Β. Κ. Βαθὴ Σάμου (100). Ἐκ τῶν
τοῦ Στεκκίτη, Π. Π. (100). Εὐζω-
νικαὶ Ἱστορίαι τοῦ χωριοῦ. Ἐκδι-
κῆσις—Ἀρτεμίδειος. Ν. Β. Τ. Ἀμ-
γισσαν (200). Ἡ γραμμὴν πλάκα
Ἀκίλας (50). Ἐκ τῶν Μαριάτικο δρε-
πάνου, Πύργου. Ἀρ. Ν. Π., (100).
Ἐκ τῶν κέρματα τῆς Ζήσης» Ι. Β.
Τ. Ἀμαλιάς (100). «Σερβικὴ Λαο-
γραφία» Μ. Χρ. Βόλος (100). Ἡ
πίστι τῆς Μάνας» Ν. Β. Τσ. Ἀμμο-
σαν (150). «Ἀρραβῶνες καὶ τραγω-
διαι» Π. Π. (150).
«Τὸ δίκαιο τοῦ Σπύρου» Ο. Β. Θ.
Γέθειον (150).—Εὐζωνικὴ συνεργα-
σία. «Μιὰ ληστρικὴ συμμορία» Ζ. Κ.
Βαθὴ Σάμου (50). «Ἀπὸ τοὺς Ἑλ-
ληνικοῦς θρόνους» Μ. Ν. Βουγ.
(100). Ποιήματα Π. Μ. Κέρκυραν
(100). Α. Σ., Ζάκυνθος. Τὰ στα-
λέντα προχθίς (100). Γ. Χ. Σγ.
Χίον, Αἰθήνη, (200). Κρίσιμα Ἀ-
θήνας (150). Σ. Β. Ἀμαλιάδα «Τὸ
Ποιητὸν Πνεῦμα (20). Ἀν. Λάρι-
σαν (50). Πτὶ Φλίξ «Ἐδθεμεν Ἱστο-
ρίαι» Ἀμαλιάδα (150). Ν. Γ. «Ἀ-
στία» Σάμου (20). Σ. Π. Ἀθῆναι.
«Τὸ κοιμητήριον» (15). Α. Δ. Α. «Ὁ
Σταυρὸς τοῦ Μαρτυρίου», Ναύπλιον
(200). Ε. Ζ. Ι. Ἀθῆνας, «Ἐτοιμώ-
της κληρωτοῦ», (15). Νεφελώδη Γα-
λαζιαν «Μιὰ βραδειὰ τοῦ Γεντῆρι»,
(50). Ε. Β. «Ὁ Εἰρηνοδίκης καὶ ὁ
Ἄγιος Παῦλος» (150). Ἀ. Δ. Γκ.
«Ἐκλογή Ἀγροφυλάκων» (50). Β.
Σ. Χ. Μεσσηνίη «Ἡρωδαῖος Νεάνε-
δος» (200). Ρ. Μ. Ἀθῆνας, «Ὁ
Κίτσο» (20). Μπαρ. Διοκ. (20)
Π. Δρ. Καλάμας, «Ἑλληνογαλλικά»
(10). Σ. Ε. Κοζάνη, «Τουρκικὴ
Φιλολογία» (50). Αἰγίαν «Σκανθα-
λῶδες πείραμα» (50).

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΘΗΤΕ
ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΑΙ
ΤΟΝ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΝ
ΤΖΙΜ ΠΑΠΙΑ

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΠΗΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίες, κυρίες.
Θεόδωρον Κουλούρη, Ναύσταθμον.
Ψήφοι διά κ. Παν. Δεσπάρησαν ελήθησαν.
Σπύρον Αργεΐτην, Αμφιλοχίαν. Ψήφοι ελήθησαν.
Κ. Δ. Τ. Δέν γνωρίζωμ αν δέχεται η ΄χι το «Διαβολομένο τραϊνον»...

«Τρελλό Κυπριασιωτάκι». Κυπριασιαν, Δημ. Σ. Μπερδέτην, Μπερτολδίνον, Βόλον.
«Μοΐγαν» Λευκάδα. Σας ευχαριστώ θερμά και λυπούμαι μη δυνατόν να συμμορφωθώ με την παράκλησίν σας.
«Μοΐγαν» Λευκάδα. Τά λάθος και θά δημοσιευθόν. Στείλατέ μας πάντοτε.
«Λευκόν Πόρον», Θεσσαλονίκη. Σας στέλλομεν τὰ φύλλα.
«Μέλισσαν», Ένταυθα. Ψήφοι διά Δδα Νιτωύς ελήθησαν. Έχετε και κάποιον γράμμα εδω.
Σπύρον Αργεΐτην, Αμφιλοχίαν.

κός Κόσμος» χρυσόθετον αίας 5.00. Τφ αποστέλλονται 125 ψήφους, αποστέλλω α μέσως ημερολόγιον η αγοράζω έκαστον πρὸς 4 λεπτά. Γράψατε «Κόσο Γρόσσον». Πύργον (Οιτύλου).

Αναγνώστα, αναγνώστρια, Ψήφισατε όλαι και όλαι τὸν ὑποψήφιον Ζακύνθου κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ Η. ΑΒΟΥΡΗΝ

Κεραλλωνίτας! Κεραλλωνίτας! Ψήφισατε όλαι και όλαι διὰ Γενικόν άντιπρόσωπον τῆς «Κυριακῆς» ἐν Κεραλλῆ νήϊ τὸν

ΑΝΑΣΤ. ΘΕΟΔΟΣΙΑΤΟΝ

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Επίσης ἀνεκρίθησαν τὰ ἐξῆς ψευδώνυμα.
«Σπύρος Αργεΐτης» Αμφιλοχία.
«Ερνέστος Γουσταύος» Βόλος.
«Αλέτρη τῶν Ὁραίων» Κόρινθος.
«Ο Μικρὸς Θρακιώτης» Ἀσπρόπυργος.

ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ

Ανταλλάσσω κάρτ-ποστάλ και ἐπιστολάς πανταχῶθεν. Τὴν καλλονήν μου τὴν ζητῶ σε κάποιαι κάρτ-ποστάλ.
Ἐλπίζω, ὅτι θά τὴν εὑρῶ. Ἀγίσις Βασιλίσσαν Καλλονῆς, Πόστ Ρεστάντ, Ἡράκλειον, Κρήτης.

Ἄλλ, κυρία και κυρίες, νέοι και δεσποινίδες. Δοκιμάσατέ να ἰδῆτε εὐλοκρῖνειν αν δέν βρῆτε.
Ἐλπίζω, ὅτι θά τὴν εὑρῶ. Ἀγίσις Βασιλίσσαν Καλλονῆς, Πόστ Ρεστάντ, Ἡράκλειον, Κρήτης.

Ανταλλάσσω ψευδελτία με γραμματόσημα και πληρώνω δι' αὐτά. Γράψατε «Μέλισσαν», Πόστ Ρεστάντ, Ένταυθα.

ΣΠΕΥΣΑΤΕ! ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΝ ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΜΕΛΗ

Προσεγγίσατε Ἐμφανίζεσθε ὁ Σύλλογος «Μεγάλη Ἑλλάς» ἀρροσιούμενος στήν «Κυριακῆ».
Με τούς δικηνοσημούς του, τὸ βραβεῖα και με τὰς πρωτοτυπίαις του θά ἐκπλήξῃ.

Ζητήσατε καταστατικά και ὄρους ἀντιπροσωπείας.
Ζητοῦνται πανταχῶθεν ἀντιπρόσωποι.
Προστοιμακῆθε δι' ἐκπλήξεις.
Διεθνοῦσις: Ἀπόστολον Μέρμηγκον. Πόστ Ρεστάντ. Πειραιῶ.

Η ΓΑΤΕΣ ΕΝ ΔΙΩΓΜΩ

Ἄγαπῶ τὸ ψεφινάκι. Πάχει τριχῶμα ζεστό. Κι' αν ἐγὼ δέν τὸ πειράζω. Δέν με γριάζει οὔτε κι' αὐτό.

Τὸ ἀγγλικὸν αὐτὸ ναούρισμα εἶνε τὸ πον ἀνάλατον ὄσον και ἐγκληματικῶς ἀνακριβές. Οἱ γονεῖς ποῦ ἀφήνουν τούς νεαρούς βλαστούς των να γαλουχῶνται με τῆς αἰσθηματικῆς αὐτῆς σαχλαμάρας ὀφείλουσαν να ἀλλάξουν τὴν ἐννοίαν τῶν ναυουρισματῶν αὐτῶ, και να τὸ διορθώσουν ὡς ἐξῆς:

Μακριὰ ἀπ' τὸ ψεφινάκι. Ἔτσι ἡ ἐπιστήμη ὀρίζει, Γιατί, αν πάω πολὺ κοντά του, Μὲ μικρόθια με γεμίζει.

Τὰ ἐγκλήματα τῆς γάτας εἶνε πλείστα ὄσα. Πῶς τὼρα να εἶνε και τὰ προτερήματά τῆς;

Ὁμολογῶ ὅτι δέν γνωρίζω κανένα. Ἄν ἀποκαλέσατε κανένα «γάταν», δέν θά τὸ πάρῃ καθόλου ὡς φιλοφρόνημα, καθόσον ἡ λέξις αὐτὴ ὑπονοεῖ ἕνα δν δόλιον και πονηρὸν, ποῦ κάνει ὄλο ζημίας και εἶνε γεμάτο κακίαι. Πράγματι δέ, τοιοῦτον εἶνε τὸ ζῶον ποῦ περιφέρεται με ὄλα τὰ δόλια γύρω ἀπὸ πᾶσαν σχεδὸν κατοικίαν και ὕψναι: τὸ φιλόδοξον ναούρισμα τῶν εἰς τὰς ἀλλὰς μας κατὰ τὰς νύχτας.

Ἐγὼ ἀποδείχθῃ ὅτι ἡ διφθερίτις ἀπαντᾷ συχνοτέρω εἰς τὴν γαλῆν ἢ εἰς κάθε ἄλλο ζῶον, και ἐξ ὄλων τῶν κατοικίδιων ἡ γαλῆ διακρίνεται διὰ τὴν εὐκολίαν με' ἧς προβάλλεται ὑπὸ τῆς νόσου τούτης. Ὀμοίως ἀπεφάνθη τελευταίως ὁ δόκτωρ Οὐίλλιαμος, Ἰηδοειουθνήτης τοῦ Μικροβιολογικοῦ Χημείου τοῦ Ἰγυονομικοῦ Τμήματος τῆς Νέας Ἰόρκης. «Εἶνε κοινῶς γνωστὸν ὅτι διὰ τοῦ δῆγματος τῆς γαλῆς δύνανται να μεταδοθῇ ἡ λύσσα. Συχνότατα αἱ λαιχνησις ὀφείλουται εἰς τὸ ζῶον τούτου».

Ἡ φθίσις, ὁ τίτανος, ἡ σκαρλατίνα, ἡ εὐλογία, ἡ ἰλαρὰ, ὁ κοκίτης και ἡ κυνάχη εἶνε ἀποδεικνυόμενοι ὅτι δύνανται να μεταδοθῶν ἀπὸ τὴν γάταν.
«Ὁ, τί ὄμορφο, ὁ' ἀκούστετε καμμίαν λάρτρα τῶν γατιῶν να ἀνακράξῃ μόλις ἰδῇ τὴν ψεφίναν και κόνῃ τὴν τουαλέταν τῆς. Ἐγὼ ἀγάπῃ ποῦ ἔχουν στήν καθαριότητα, ξέρετε».

Και ὕστερα χύνει λίγο γάλα σπὸ φλυτζάνη τῆς και τὸ ἔβαει κάτῶ εἰς τὸ πάτωμα διὰ να τὸ πῆ ἡ γάτα.

Ἡ ψεφίνα, ἥτις πρὸ μικροῦ ἔκαμε ἐπιθεωρήσαν εἰς σωρούς ἀπὸ σκουπίδια και εἰς διακόρυα ἄλλα πᾶν ἄλλο ἢ εὐδὴν μέρῃ, ἀφίνει εἰς τὸ φλυτζάνι ἀπειρίαν μικροβίων καθὼς τὸ περιγλύφει με τὴν γλῶσσάν τῆς, κατόπιν δέ ἀναπηδῶσα σκαρπίζει ὄλα μερικὰ ἑκατομύρια βακίλλων ἀπὸ τὸ τρίχωμά τῆς καθὼς τρίβεται γύρω εἰς τὸν λαμπὸν τῆς κυρίας τῆς διὰ να προκαλέσῃ τὸ χάθια τῆς.

Ἡ ζορωμένη γλώσσα τῆς γάτας ἀποτελεῖ τὴν προσηροωτέραν ἐστίαν τῶν μικροβίων τὰ ὅποια, αν και δέν προσβάλλουν ἴσως τὴν ἰδίαν, καθίστανται ἐπικίνδυνα διασπειρόμενα, καθὼς γλύφεται, ἐπάνω εἰς τὸ τρίχωμα τῆς γάτας. Πλείστα ἀσθένειαι τῆς παιδικῆς ἡλικίας μεταδίδον

ται με τὴν ἐπικίνδυνον συνῆθειαν ποῦ ἔχομεν να ἐπιτρέπομεν εἰς τὰ παιδιά να παίζουσαν με τῆς γάτας και να τὰς ἀγαποῦσαν.

Δυνάμεθα να καταλογίσωμεν ἐπίσης εἰς τὸ βάρος τῆς γάτας τὴν καταστροφὴν ποῦ κάνει εἰς τὰ ποῦλια. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐν τῶς ἐνὸς ἔτους σκοτώνονται εἰς τὴν Ἄγγλιαν ἀπὸ γάτας, ἕνα ἑκατομύριον ποῦλια, κατὰ τὸν μετριώτερον ἴσως ὑπολογισμόν. Πλείστα ἀπ' αὐτὰ εἶνε ὄδικα και ἄλλα ὑποδοθηῶν τὸν γεωργὸν καταστρέφοντα τὰ φωτοθόρα ἔντομα. Δυνάμεθα λοιπὸν δικαίως να ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ φουτὰ ποῦ καταστρέφουν τὰ ἔντομα αὐτὰ, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τῶν καλῶν γατιῶν μας, θά ἔπρεπον πολλάκις χιλιάδας ἀνθρώπων.

Γνωρίζω ὅτι ὁ γεωργὸς δέν ἀγαπᾷ τούς σπουργίτας, ἀγροῦθ ὄμως ἂν ἔχη και ἰδίαν τέραν τινὰ συμπόθειον εἰς τῆς γάτας. Μπορεῖ, ἄλλως τε, αν τοῦ πείσουν ἀρκετὰ σπουργίτια να ἐλαττώσῃ τὸν ἀριθμὸν των χωρὶς τὴν βοήθειαν τῆς γάτας.

Ὅτε δύνανται τις να εἶπῃ ὅτι ἡ γάτα εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τὴν καταδίωξιν τῶν ποτικῶν. Ὑπάρχουν φάνες και δηλητήρια, τὰ ὅποια κάνουν πολὺ καλλίτερα τὴν ἐργασίαν αὐτῆν, και τὰ ὅποια εἶνε καθάρωτερα και εὐσπλαγγνικώτερα. Ἄν και ὑπάρχουν αὐτὰ τὰ μέσα, εἶνε δύσκολον να ἀντιληφθῇ κανεὶς πῶς σκέπτεται ἐκεῖνος ποῦ φιλεῖ και ἀγαπᾷ τὸ σκληρὸν και ἀσπλαγχνον αὐτὸ ζῶον, τὸ ὅποιν πρὸ ὀλίγου ἴσως ἔχει κάμει ἕνα ὄλοσ διάφορον παιχνίδι με κάποιον ποτικὸν τὸ ὅποιν ἔχει σα καπέθαι και ματσουλάσει.

Ὅσον διὰ τὰ καμαρωτὰ και παχουλά ἐκεῖνα γατιά, τῶν ὅποιν συχνὰ δημοσιεύει ὁ τύπος τὰς εἰκόναις, δέν εἶνε δυνατόν παρὰ να προκαλέσωμεν τὴν περιφρόνησιν και τὴν συχαράραν καθε ἀνθρώπου σο φρονούντος. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θά ἐξεγείρω τὴν καταστροφὴν τοῦ γατοπροσικοῦ ἐμπορίου με ὄσα γράψω. Οἱ γατοτρόφοι θά μερ φοσεκώσωσαν θεδαίως με χιλιας-δὺς δικαιολογίαις, θά ἰσχυρισθῶν ὅτι ἡ διομηχανία των εἶνε νόμιμος. Ἐὰ ὑποστηρίξουν ὅτι ἔχουν και αὐτοὶ τὸ δικαίωμα να ζήσωσαν. Ἐγὼ ὄμως δέν ἐδέχομαι τὴν ἀνάγκην. Ἐάν ἕνας ἀνθρώπος δέν δύναται να εὐρῃ ὀφελιμοτέραν σφαιραν δράσεως ἢ να ἀνατρέφῃ ἀνομιλή και πολυδάπανα «περσικὰ γατιά», ἔχω τὴν ἰδίαν ὅτι ἔπρεπε να ταροῦν μαζί με τὸ ἐμπόριμα τῶν.

Δέν εἶνε καθόλου εὐχάριστον να σκέπτεται κανεὶς ὅτι και κατὰ τὰς σημερινὰς ἀκόμη κριτικῶς στιγμάς ὑπάρχουν ἀνθρώποι ποῦ πληρώνουν χρέμα με οὐρὸν διὰ τούς ὀνητρούς και ἐγωιστικῶς ἐκείνους παρασίτους. Ἐπι ὀλιγώτερον ἐποικοδομητικὴ εἶνε ἡ σκέψις ὅτι αὐτοὶ ἀκριβῶς εἶνε ἐκεῖνοι οἱ τινες ἀναρροῦνται τὰ κακά των αὐτὰ ἔντομια τῆς ὀνηρίας και τοῦ ἐγωισμοῦ.

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἤκουσα μίαν γυναίκα παραπονομένην ὅτι ἡ ἀγαπητὴ τῆς «Φροῦ-φροῦ» (ἢ ὅπως ἄλλως μοῦ τὴν ὄνομασε) μόνον μίαν φορὰ τὴν ἐδομάδα μποροῦσε να τρώγῃ καλὸ ψαρι ἕνεκα τοῦ πολέμου, και τὰς ἄλλας ἡμέρας ἐπερνοῦσε με ἀποσάφια.

Ἄν και, να τοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, δέν φαίνεται να τῆς ἀρέσουν καθόλου, ἐπρόσθεσις.

Και ταῦτα λέγουσα δέν εἶδεινε τὴν παραμικρὴν ἐντροπήν διὰ τὰ χρέματα ποῦ ἐξώδευεν εἰς τὸ παρελθὸν διὰ τὸ ἀγαπημένο τῆς γατάκι.

Και ταῦτα λέγουσα δέν εἶδεινε τὴν παραμικρὴν ἐντροπήν διὰ τὰ χρέματα ποῦ ἐξώδευεν εἰς τὸ παρελθὸν διὰ τὸ ἀγαπημένο τῆς γατάκι.

Μία ἄλλη γυναίκα, τὴν ὅποιν συνήνητρα κάποτε, με ἐβεδαίωσαν ὅτι τὸ γατάκι τῆς ἴτο ἡ ἐναρρωτικῆς τοῦ ἀρραθωνιαστικοῦ τῆς ὁ ὄσο'ς εἶχε πεθάνῃ νέος.

Τοιαῦται περιπτώσεις, αν και καθόλου σπάνια, εἶνε ἴσως ἐξαιρετικαί. Ἐγὼ ὄμως θεωρῶ ὅτι και ὁ κοινώτερος τύπος τοῦ κατόχου γάτας, ὁ ὁποῖος δέν τὴν περιποιεῖται καθόλου, εἶνε οὐχ ἴτερον ἀξιομίμητος καθόσον ἡ ἐλευθέρως περιπλανωμένη και ἀνεπιβλεπτος γάτα εἶνε ἡ καταλλήλοταρα πράγματι εἰς τὴν διάδοσιν τῶν ἀσθενειῶν.

Αἱ ὑπερβολικαὶ ἐκδηλώσεις τῆς γατολατρείας, τὰς ὅποιαις ἀνεφάρωμεν προηγουμένως, εἶνε περιεργα και διατηρούμενα εἶνε λειψάνα τῆς ἀρχαίας λατρείας πρὸς τὸ ζῶον τούτο, τὸ ὅποιν ἄλλοτε ἐθεοῦται το ἱερὸν. Τὰ λειψάνα ταῦτα συναντῶμεν ἐπίσης εἰς τὰς κοινὰς προλήψεις περὶ τοῦ μαύρου γάτου ὅτι προμηνύει κακά.

Ἡ γάτα συντελεῖ και σὺν τῇ διὰ τῆς ἀξιοπροποῦς και ἐπιφυλακτικῆς παρουσιάσως τῆς να διατηρῇ τὸ γόητρον τῆς. Ἡ φίλια ποῦ ὑποκρίνεται τὸ ζῶον τούτο εἶνε ἀπατηλὴ. Ἡ ψεφίνα εἶνε εὐχάριστος ἴσως με τὴν ὑποκριτικὴν ἀγάπην ποῦ δεικνύει, ἀλλ' οἱ σκοποὶ τῆς εἶνε ἐγωιστικοί.

Δύνανται να εἶπω, μαζί με τὸν σέρ Ντὰ νιελ Ρίτζελεῦ εἰς «Τὸ Σπίτι του ἐν Τάξει» τοῦ Παινίρη, ὅτι φου ὀρίζει να ἔλεπω μία γάτα κάθε τόσο».

Τὸ ἴδιο θαυμάζω και μερικὰ δηλητηροωδέστερα φεῖδα, ἀλλὰ δέν ἔχω καθόλου σκοπόν και να τὰ ἔβαλω εἰς τὸ σπῆτι μου. Ἐὰ ἔλθῃ ἡμέρα ὅπου οἱ γονεῖς θά φέρουν τὰ παιδιά των εἰς τὸν ζωολογικὸν κήπον διὰ να ἐλέψουν τὰ γατάκια.

Ἐἶπα προηγουμένως ὅτι δέν ἀγνωρίζω εἰς τῆς γάτας κανένα προτέρημα, ἔχων ὅ' ὄφει μου τὴν ζωντανὴν γάταν. Ἄλλ' ἤκουσα ὅτι οἱ Γερμανοὶ φταίνουσαν με τὰ γατοδέματα ἐξαιρετα θερμὰ ρούχα διὰ τούς ἄνδρας των εἰς τὰ χρακαῶματα.

Δέν εἶμαι τῶσον αἰσιόδοξος ὥστε να περιμένο ὄμως τὴν ὀλικὴν κατάργησιν τῶν γατῶν, ὑποστηρίζω ὄμως ἐντόνωσ ὅτι ἔπρεπε να εἶχεν ἐπιβληθῇ φόρος ἐπ' αὐτῶν ἀπὸ ἐτῶν. Ὁ φόρος οὗτος πρέπει να ἐπιβληθῇ χωρὶς ἀργοσταν.

Ἐὰ βίδωνται ἀδειαι διὰ τούς γατούς ὡς δίδονται και διὰ τούς σκύλους. Τολμῶ δέ να ὑποστηρίξω ὅτι ὅστις δέν συμμερίζεται τὴν γνώμην ταύτην δέν εἶνε ὄληθῆς γατοφίλος. Ὁ φόρος οὗτος ἀνεμιθόλωσ θά ἐπιφέρει ἐλάττωσιν τῶ ἀριθμοῦ τῶν γατῶν, ἀλλ' ἐν ταῦτῶ θά ἔχη ὄς ἀποτέλεσμα να φροντισθῶν καλῶτερον διὰ τῆς γάτας των ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι θά εἶχον τὰ μέσα να πληρώνουν διὰ τὴν ἀδειαν.

Καταλλήλοτερος καιρὸς ἀπὸ σημερον δέν ὑπάρχει διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ἰδέας ταύτης.

— Ἄν και, να τοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, δέν φαίνεται να τῆς ἀρέσουν καθόλου, ἐπρόσθεσις.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΠΟΥ ΘΑΝΑΤΩΝΕΙ

ΥΠΟ ΠΕΤΡΟΥΛΑΣ Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Στο μεγαλύτερο της παιδείας περιόλη την εγνωρίσει. Μαθήτευσαν μαζί. Μαυροφορεμένη ή Αιμιλία για τον θάνατο των γονέων της, ακτινοβολούσε δυνατότερα. Δύο μεγάλα διαμάντια κατάμαυρα όπως τα μαλλιά της, αποτελούσαν την επιβλητικότερη αρμονία, άπάνω στο γαλάκτινο προσωπάκι της, που τα ροδοπέταλα των δεκαοκτώ ανοίξουν το είχαν κτυπιώσει.

Η Σαπφώ ή πειό στενή της φίλη, πολλές φορές την θύριε με τα πένθημα τα ώραία εκείνα μάτια της θαυραυμάσια. Ποτέ δεν την είδε να γελάση "Ένας ίσως όμως σεβασμός προς την θλιμένη, προς εκείνη που έκλεισε την όραση να σιωπή και να μη μπορεί να την ρωτήσει «γιατί κλαίεις»

Ένα βυρσο δειλινό που ή μαγεία πλημμύριζε στη γη, ή Αιμιλία λέγει στην Σαπφώ "Έρχονται σε λίγο κι εθετάσεις να μας χωρίσουν. Ίσως ποτέ δεν επανιδωθώμεν έρχεται να πάμε έτσι μαζί να πάμε στην ύμορφη άκρογυαλιά του Φαλήρου" Πρόβλημα ή Σαπφώ δέχτηκε ελπίζοντας να δώσει έτσι κάποια άνακούφιση στη θλίψη της φίλης της. Μα, ό πονεμένος πειό πολύ πονεί, όταν και ή φύσις μία άνατριχιστική μυστικοπάθεια άπλώνει όλόγυρα της. "Ένα δυνατόχρομο δειλινό, μία μεταβαμένη Δύση, ένα άφραστο μεγαλείο που θνητού καλάμι να τ' άποδώση δεν μπορεί. Και μίς σ' αυτό το μεγάλο παράπονο της φύσης, μίς σ' αυτό πικραμένο με δίαιμα του Φοίβου που την άποχαίρεταγε, εκεί που χειροποιήσιμες προχωρούσαν στο παιγνιδάριο άκρογυαλί, σπέρνονταν άρι νει πάλι τα θαυραυμάσια μάτια της γεμάτα άπελπισία να πέρουν επάνω στη Σαπφώ. "Ατολμα κείνη της ψιθύρισε, εμιατί κλαίεις" ένω ή μεταλλική φωνή της, τρε μουλακτά άρχισε να λέη "Άχ, ή σκληρά πώς με θασοποιεί. Άθάνατε Γκαίτε με τα ύψηλά εκείνα λόγια σου «Δησμόνα, λησμόνα, το έβτανο της Εύτυχίας». Ναί λησμόνα, αλλά πώς να λησμονήσω; Άκουσε, Σαπφώ, Έκει μακριά στη σκιάδα πατριδα μου, στη θρυλική Μακεδονία μας οι Βούλγαροι ώργίσαν στο πατρικό μου σπήτι. Οι γονείς μου πιστοί στην άγια ση, μαία μας έπεσαν στο βάρβαρο κτύπημά τους. Σώθηκα έγω για να γνωρίσω με φρι κότερη έπι την δυστυχία της πατριδας μου. Άφηκα όμως εκεί την ύπαρξή μου... άφηκα όχι τους νεκρούς των γονέων μου, αλλά και την ζωσαν καρδίαν μου. Άγάπησα τον Άλέξαντρο, ένα Έλλη νόπουλο με καρδιά μεγάλη. Έκείνος κράταγε την άμοιρη ζωή μου. Άλλά και αυτόν οι άνακνδροι φονιάδες τον σκότωσαν, και τώρα; Άλλοίμονον σε με που ζω. Όλα μαυρίσαν γύρω μου. Τώρα δεν μου μένει άλλη χαρά παρά για εκεί να φύγω που θα τον συναντήσω. Τα μάτια της τώρα δείχνοντας τον ώρανό άρχισαν δυο πετράδια να σιγοκυλίσουν στα θαυραυμάσια εκείνα μαγουλά της.

Με μία έλαφρή κίνηση σαν κάτι να βθελε να πετάξη άπ' το κρινοπλασμένο εκείνο σω ματάκι της σηκώθηκε άπ' το πράσινο παγι κάκι που είχαν καθήσει και μ' άπόφασι λέγει μόνον ή άνάμνησις μόνον αυτή άρκει για μένα και έπειτα ξεκίνησαν και οι δυο θυσιόμενες σε σκέτη, άμλιήτες.

Η άποχαίρεσις ήμος λογοποιεί της σκολής τας έκαπέλε πλέον μακράν των

εδολίων που χρόνια της γαλιούχραν. Με συγκίνησι: όλα άποχαίρεσις ήσαν. Άλλά ή Σαπφώ και ή Αιμιλία έμειναν πειό πολύ ή μία στην άγκαλιά της άλλης. Η σκέψις ότι ή άλληλογραφία θα τας ένωνει πάντοτε πνευματικώς, της έκαμε ν' άλλαξουν και το τελευταίο φιλι με την δεδαίτηχα πώς έτσι θα νικήσουν τον χωρισμόν τους.

Άργότερα ένα μήνα ή Μακεδονία ποδοποιούσα την ήμισέληνον ένηγκαλιζέτο τον σταυρόν όποτε και ή οικογένεια της Αιμιλίας έπιστρέψει εις Θεσσαλονίκη. Πόσον εύτυχής είμαι, έψιθύρισε ακτινοβολούσα ή Αιμιλία. "Ω, ή πονεμένη ψυχή μου πετά, φθάσει πολύ πρό έμου στην γην, που μ' έγέννησε, που κρατεί τον θαυραυρόν μου τον άτίμητον. Ω, Ναί στο χώμα που κρατεί τον Άλέξαντρον. Μα το θαυό παράπονο και το αιώνιο κλάμα χλωμίσαν σιγά-σιγά την ύμορφη παρθένα. Καμμία Ψυχή δεν συμπανεί για μένα, έλεγε κρυφο κλαίοντα. ότι ή Σαπφώ μου γράφει, κανείς δεν με θυμάται.

Είς το μόλις έγκαιριασθέν Φθισιατρείον Θεσσαλονίκης μεταξύ των πρώτων που με τερέβησαν ύπηρεσε μία κόρη που τα δόμαυρα μεγάλα μάτια της με της πλούσιες βλεφαρίδες άπάνω στη νεκρική χλωμάδα του προσώπου της άφιναν μία λάμψη μυστικώς σαγηνευτική. Ένας όλοκληρος θαλάσμος έκράτει την ήλιογέννητη παρθένα που σαν έβλεπε κανένα έπισκέπτην κρύβονταν μες στο γιονόλευκο κρεβάτι: της θαρρείς και την εδίδιζε ή παρουσία του κόσμου. Ένα ώραίο άπόγευμα της ήμέρας που ή είσοδος ήτο έλευθερά ή έωτική εκείνη κόρη άνακαθισμένη στα χιόνια του κρεβατιού της που το χάιδευαν ή στερνές του Ηλίου άγχιδες έρχιγε τα μάτια εκείνα θλέμματά της σε άντικρυνό παράθυρο, που δλάνοικτο όπως ήταν την άφινε να έλέηη τα γαλάζια του Θεσματικού κύματα.

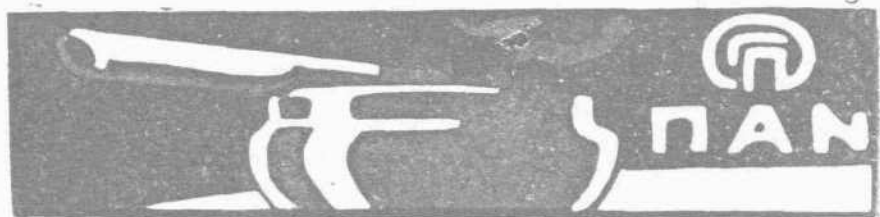
Ένα εύτυχισμένο γέλιο που έφρασε στ' αυτιά της την έξηπνησε άπ' τ'ώμορρο ύνει ροπέλημα που την είχε σηκώσει στα πλάνα φτερα του και σπέρνοντας προς εκεί έλέπει τον νοσοκόμον να οδηγή ένα εύτυχισμένο ζευγάρι. Συννέρισσε ή γλυκαία μορφή της σε άντίκρυσμα της ζωντανής χαράς που στεφάνωνε τους δυο εκείνους νέους, που έκρατούντο σφιχτά. Εύτυχίς, ή ψιθύρισε, ένω τα μάτια έπεσαν άπάνω σε κείνη που την έβλεπε τώρα με όικτο αλλά και περιεργα κάπως.

Σε λίγο υ' ένα σίρστμα ξεσηκώθηκε με τα μάτια της φωτισμένα από μίαν ήλιοσώτικη λάμψιν εύτυχίας λέγοντας. Εύτυχής σιγμή. "Ω, Σαπφώ, Σέ έδώ; Άγα ηκμένη μου Σαπφώ. Ένα τρεμουλαστό Αιμιλία μου άκούσθηκε και τα δάκρυά τους σμίξαν. Μόνον οι λυγμοί των δυο

προφερών εκείνων ύπάρξων ήκούοντο μες στην νεκρική σιγή και στη δίχρα έκπληξι που χύθηκε θλόγυρα. Πόσο άργά σε έβλεπο πεθαίνω τώρα, πεθαίνω Σαπφώ. Ο Άλέξαντρος έτραυλίσει άγορτέρα ή άσθενής, ό Άλέξαντρος. Ω, Ναί ή άνάμνησις θανατώνει. Ω εύτυχής σιγμή ή τελευταία μου σιγή και άπότομα έπεσε στο προσκήφια, ένω ή άδελφή παρακαλούσα να έξέλθωσιν οι έπισκέπται, έκάλεε τον ιατρόν.

Πόσον ώχρός έξήλησε του θαλάμου. Κι νώντας το κεφάλι, έλεπε στους έρωτιέτας, ή δυνατή συγκίνησης της έκοψε την ζωήν και είτα σπέρνοντας προς την νεκράν έκείνην κυρίαν ποδάνεληθι εις δάκρυα έκείνη συγγένησι έρωτιέ. "Κι, κακί πλειότερον λέγει: εκείνη μόλις κρατούμένη. Εξέμεθα παιδικά φιλι. Έγω νομπευέιστα, ήλθα μετά του σκόγγου μου ένταυθα λόγω των έμπορικων έπιχειρήσεων του και κα ποια άνεξήγητος προαισθήσις ώδήγησεν έδώ τα ήμάτά μου για ν' άκούσω και στην τελευταία πνοή της την άμοιρη την Αιμιλίαν, επαναλαμβάνουσαν "Ανάμνησις που θανατώνει»

ΣΙΓΑΡΕΤΑ

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ - ΠΡΟΤΟΠΑΠΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Νεαρός δανδής πλησιάζει μίαν δεοποιίδα.

— Δεαποινίς, θα μου δώσετε ένα φιλάκι ;

— Εύχαριστώ, αλλά επειδή δεν ... έχω επάνω μου θα σας στείλω το πρώτο ένα με τη... γιαγιά μου!...

ΠΕΡΙ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ Ο ΛΟΓΟΣ

— Μα τι φροδεή ακριβεία είναι αυτή, φίλε μου ός και ή ζάχαρη άκόμη άνέδηκε τόσο πολύ

— Άμ! για αυτό τώρα μ' όλη την γλυκαία που έχει είναι (ζ) — ά χα φη.

ΖΩΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Η Κε Μόδα: Σου διαλεξα έναν καλό σκόγγον, άγαπητή μου.

Η Δνίς Μόδα: Πολύ καλό, αλλά πρέπει να σου πώ, μαμμιά μου, ότι όταν θέρηη ή ώρα να στείλωμε το νεοικιο φρέσκα, θα διαλέξω έγω τα ύλικά.

ΑΠΟΣΔΟΚΗΤΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

— Τι πρόγραμμα κείται διά να γυλιάζη έν μουσικόν ;

— Ο σφαραγιστικός κηρός.

— Διατί ό άνεμος είναι ψυχρότερος των χειμών; παρό το θέτος ;

— Λιότι δεν τον άφινουν να έμβαινη εις τας οικίας και ελαριάζει έξω.

— Ποιον μήνα κι γυναικες όμιλούν όλιγρότερον ;

— Τόν Φεβρουάριον, διότι έχει δύο ήμέρας όλιγώτερας.

— Τι πρόγραμμα ό Θεός δεν βλέπει ποτέ, ό βασιλεύς σπανίως και ό χωρικός καθ' έκάστην ;

— Τόν όμοιον τον.

— Διατί ό ήλιος άνατέλλει άργά τον χειμώνα ;

— Λιότι κάμνει τόσο κρύο, ώστε φοβείται να σηκωθή πωό μήπως συναχωθή.

«ΜΟΙΑΣΩ ΚΑΙ ΓΩ»

Στημάτησε καμιά φορά με στήθη παθισμένη

Μπρός σε βροτάει λούλουδα μοροχρωματισμένα

||| άγάλι χύναν εύδιές;

Άπόμερα άπ' τ' άνθηα αυτά που στέκων (με καμάρ)

Τό να του άλλου πλέκοντας την ύμορφή (τη χάρη)

Με πονηρόηλες ματιές;

Είδες και γιοιλι δλόμαθο σιμά σε κυπα (ρίτσι)

||| έγερνε σε να γύρευε το χόμα να φι (λήση)

Να πάρη ψεύτικη ζωή;

Ο Ηλιος δεν τα χρώσων, σκορπούσ' άλλ (λου τα χάρια)

Και χλωμίαν το δύστυχο της μέρας τα (σκοτάδια)

Κι' άργά-άργά συλλορροεί.

Μοιάζω και γώ με τ' άρχορο το γιοιλι που χλωμίανει (Ψασμένη)

Κι' αν κείνο ήλιο ζήταγε και θρόσο ή δι (Ψασμένη)

Ριζούλα του νευρή.

Έγω στα μάγα μάτια σου τον ήλιο έα (γναντεύω)

Κι' άλλη άστειρευτή πηγή μικρό μου δεν (γνωρίζω)

Άπ' το γλυκό σου το φιλι (Γάβιον).

Μέλης Βικάνης

ΜΕ ΜΙΚΡΟΛΟΥΛΕΙΕΣ

Μία μέρα δυο γρημακτισται, οι όποιο ήσαν συνέταχοι, άνεκαλύψαν, ότι ό κλητήρ του γαρφείου των, ένα παιδάκι δώδεκα έτών, έλαβε κάθε τόσο από το συρτάκι κι' από καμμία δεκαρούλα.

Ο έγκας εθύμωσε τ' ασον, ώστε ήταν έτοιμος να φωνάζη την αστυνομίαν, αλλά ό άλλος πήρε το πράγμα πειό άνθρώπινα και άπάντησε:

— Όχι, όχι Μιχαήλ, μην ξεχνάς: πώς κι' έμεις άργίσαμε το έργον μας όχι πλούσιαι, αλλά με μικροδουλειές.

ΣΤΙΓΜΕΣ...

Πεθαίνουν και τα λείρια πεθαίνουν και ή άνεμιόνες... Σέβναι άπαλό για μία σιγή μη το πρηνό άγέρι. Πεθαίνει και ή νεύο τη μας τρελλό μου άγγελοσδι, σαν τα πτωγά τα λούλουδα σαν της άγής το ά γέρι, τόσο γοργά, που δεν μπορείς σιγμές να την κρατήσης ολάθιστη, μεθυστική με όλα της τα χάρια. Και είνε άνθος ή νεύο τη μας, με ύφρα περισσά, και σε καλεί μωρόλουστη ώσαν τη χρυσοαλιζα τρελλή, και σαν τη μέλισσα γλυκά, να της ρουφήξης τα μαρικά της θέλητρα που γελκ στή σου δίνει...

Μα βλέπω πάλι, άμφίβολα τα χείλη σου να λένε—Κύττα, πώς σβίνει σιγαλά ό ήλιος δουτηγημένος στα ματωμένα κάλη του, ό κύττα, πώς χρυσίζε γύρω τη φύσι, που θολή θα γείρη κουρατημένη μέσα στη νόχτα, να κοιμηθή στο φεγγαριού τα μάγια—Βλέπεις; δεν είνε ή νεύοτη μας που σβίνει μονάχα...

Δεν έχεις δίχρη, ω ποτέ, ό ήλιος δεν πεθαίνει για πάντοσε στη δύση του, γιατί θα ξεπροβάλλη, μέσα από τα ροδούλλα της γελαστής αύρούλας, φαιέρης, χρυσο στεφάνωτος.

Δεν μοιάζει με τη νεύοτη μας, δεν μοιάζει με τα λείρια...

Βόλος. Γρηγ. Τσοκίς

Ο ΘΕΟΣ ΜΑΖΙ ΣΟΥ

Λοιπόν γυναικα μου καλό καπευδίο, ό Θεός μαζί σου.

Άμ' κι' ό Θεός, άνδρα μου δεν ταξιθεύει στο κατάστρωμα με τέτοιο κειρό.

ΑΠΑΡΑΛΛΑΚΤΟΣ

— Κατίνα δεν βρίσεις πώς σ' αυτή την φωτογραφία φαίνομαι σαν βλάκας.

— Γιατί μου, είσαι ίδιος και άπαράλλακτος.

ΕΙΣ ΤΟ ΡΕΣΤΩΡΑΝ

Πελάτης.—"Έλα 'δώ μικρέ, στο φαγι μου βρήκα δυο νιύτες.

Γκαρσόνι.—"Άδ' άντατον! κύριε, της έβγαλα όλες προτού να σας το φέρω.

Ε. Γ. Καραλλίς

ΕΠΙΤΑΓΑΣ ΚΑΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

έκδίδει και ένεργεί έφ' όλων των ώόθρων της Παλαιάς και Νέας Εγγλάδος, υπό άρίστους όρους, ή

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ, διότι έχει το αηπρέστερον δίκτυον Άντασοκριτών.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

Τόν πρώτον τόμον της «Κυριακής», περιέχοντα τα πρώτα 10 φύλλα. Πωλείται παντού πρής 90 λεπτά.

Ο ΚΕΦΑΛΑΩΝΙΤΗΣ

Δύο Άθηναίοι φαρσέρ ήθελαν να παίξουν ένα παιγνιδι ενός Κεραλλωνίτη, μέσα σ' ένα ρετταράν. Ένω ό Γεράσιμος έπρωγε ήσυχα ό ένας σηκώνεται σιγά και ξεγραφρίζει πάνω στο πανωφύρι του με κικωλιά το κεφάλι ενός γαϊδάρου.

Ο Γεράσιμος τον είδε, δεν έιπε τίποτε, αλλά όταν τέλειωσε, προχώρησε προς τους δυο φαρσέρ και κάλει:

— Ποιός άπ' τους δυο σκούπισε με το πακωφύρι μου το προσώπυ του, παροκαλώ ;

ΠΕΡΙΠΟΙΗΤΙΚΩΤΑΤΟΣ

Έπί δυο ώρας το μωρό μέσα στο τραίν έσκουζε σε δαλιμοισμένο, τόσο που όλοι άργισαν να άγανακτούν και ή μαμμιά του τραυμένη κάλει:

— Θεέ μου! Δεν ζέρω σι να το κάμω αυτό το παιδί...

Και τότε ένα γεροντοπαλληκαρο, που έκαθήτο άπέναντί της, λέγει με εύγένεια:

— Μήπως θέλετε να σας άνοιξω το πακωφύρι, κυρία μου;

ΠΕΡΙ ΤΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Προκειμένου να κατασκευασθή σιδηροδρομική γραμμή στο χωριό, ό μηχανικός της εταιρείας έξηγούσε εις κάποιον χωριάτη τα όφελήματα και εύκολίας που θάρνεσε ο σιδηρόδρομος.

— Πόσες μέρες θέλεις να πξς τα ψώνια σου στην άγορά;

— Με μουλάρι μου πέρνει τρεις ήμέρες, άπεκείνη ό χωρικός.

— Ίδου λοιπόν. Με το τραίνο θα μπορείς να πηγαίνης τα προϊόντα σου στο μέρος της άγοράς και να γυρίζης την ίδια μέρα—κατάλαβες;

— Ναί, κάλει ό χωριάτης. έπειτα δε από κάποια σκέψη έπρόσθεσε: καλά και της άλλες δυο ήμέρες τί θα κάνω;

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Τό πρακτικώτερον, πολυτελέστερον και άγαπητότερον ΔΩΡΟΝ των κυριών και δεσποινίδων.

Προμηθευθήτε όλοι τα Γουναρικά από την εκλεκτήν συλλογήν του καλλιτέχνη ΝΑΟΡΜ ΤΣΙΣΤΙΝΑ Έρμου — Χριστοπούλου Δ ("Έναντι Καπνικαράς)

ΨΗΦΙΣΑΤΕ!

Άποσπάσατε, συμπληρώσατε και στείλατέ μας το κάτωθι δελτίον.

Κύριε Συντάκτα της «Κυριακής», Ψηφίζω, ως γενικόν αντιπρόσωπον της «Κυριακής», εις τον νομόν

τόν κ.

(Διεύθυνσις ψηφισομένου)

ΜΟΔΕΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑΛΟΝΑΚΙΑ

Πανταλονάκια παλατιού ευρμού

Πανταλονάκια του ευρμού

Πανταλονάκια τής παντομίμας
ή τών 'Επιθεωρήσεων

Πανταλονακια οπως έπρεπε
νά είναι. Στρατιωτικά.

